

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของไทย เพื่อเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน: วิเคราะห์กรณีองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต ครั้งนี้ เป็นการวิจัยแบบผสมผสาน (Mix Method) โดยใช้การวิจัยเชิงคุณภาพนำ และใช้การวิจัยเชิงปริมาณเสริม โดยผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งการนำเสนอ ดังนี้

ส่วนที่ 1 ผลการวิจัยเชิงคุณภาพ เป็นการสัมภาษณ์หน่วยงานภาครัฐ ซึ่งเป็นผู้บริหารในองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ประกอบด้วย ผู้อำนวยการกองแผนและงบประมาณองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต ผู้อำนวยการสำนักงานท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดภูเก็ต ตัวแทนภาคประชาชน คือ ประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต และผลการสัมภาษณ์ตัวแทนองค์การภาคเอกชน ประกอบด้วย ประธานสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต อุปนายกสมาคมธุรกิจท่องเที่ยว นายกสมาคมโรงแรมไทยภาคใต้

ส่วนที่ 2 ผลการวิจัยเชิงปริมาณ เป็นผลที่ได้จากการเก็บรวบรวมด้วยแบบสอบถามกับบุคลากรขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต

4.1 การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ส่วนที่ 1 ผลการวิจัยเชิงคุณภาพ

จากการวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลการสัมภาษณ์ตัวแทนภาครัฐบาล ตัวแทนภาคเอกชน และตัวแทนภาคประชาชน ตลอดจนการวิเคราะห์เนื้อหาบทบาทภาครัฐในการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ผลปรากฏดังนี้

4.1.1 บทบาทของรัฐบาลต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว และความจำเป็นที่ต้องตามให้ทันกับประเทศอื่นๆ กลุ่มประเทศอาเซียน

4.1.1.1 บทบาทของรัฐบาลต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

หน่วยงานภาครัฐบาล อันประกอบด้วย สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (วช.) สำนักงานคณะกรรมการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) และกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ได้มีเป้าหมายร่วมกัน คือ ต้องการให้ประเทศไทยสามารถพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวสู่การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ ขณะเดียวกันก็มีการบริหารจัดการฐานทรัพยากรอย่างยั่งยืน โดยกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา เห็นความสำคัญของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว เพราะเป็นที่มาของรายได้ประเทศ จึงได้จัดทำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติฉบับปัจจุบัน คือ แผนพัฒนาการท่องเที่ยว

แห่งชาติ พ.ศ. 2555 - 2559 ประกอบด้วย ยุทธศาสตร์การพัฒนากองท่องเที่ยว 5 ยุทธศาสตร์ ประกอบด้วย ยุทธศาสตร์ที่ 1 การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการท่องเที่ยว ยุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนาและฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวให้เกิดความยั่งยืน ยุทธศาสตร์ที่ 3 การพัฒนาสินค้า บริการและปัจจัยสนับสนุนการท่องเที่ยว ยุทธศาสตร์ที่ 4 การสร้างความเชื่อมั่นและส่งเสริมการท่องเที่ยว และยุทธศาสตร์ที่ 5) การส่งเสริมกระบวนการมีส่วนร่วมของภาครัฐ ภาคประชาชน และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการบริหารจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว

การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของประเทศไทยนั้น กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาได้ปฏิบัติตามมาตรา 8 ที่กำหนดวัตถุประสงค์ของการจัดตั้งไว้คือ ส่งเสริมการท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ตลอดจนการประกอบอาชีพของคนไทย อำนาจความสะดวกและความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว ส่งเสริมความเข้าใจอันดีและเป็นมิตรไมตรีระหว่างประชาชนและระหว่างประเทศโดยอาศัยการท่องเที่ยว ริเริ่มให้มีการพัฒนากองท่องเที่ยวและพัฒนาปัจจัยพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกให้แก่ักท่องเที่ยว นอกจากนี้มาตรา 9 กำหนดให้กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา มีอำนาจกระทำการต่างๆ ภายในของแห่งวัตถุประสงค์ตามมาตรา 8 รวมถึงการให้คำปรึกษา แนะนำ ร่วมมือและประสานงานกับหน่วยราชการ องค์กร สถาบัน นิติบุคคลและเอกชน ทั้งภายในและนอกราชอาณาจักร ส่งเสริม ร่วมมือหรือดำเนินการฝึกอบรมและให้การศึกษาวិชาการต่างๆ เพื่อสร้างบุคลากรด้านการท่องเที่ยวให้มีมาตรฐานและเพียงพอในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ดำรงและรวบรวมหลักฐานจากส่วนราชการ องค์กร สถาบัน นิติบุคคล และเอกชน ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเพื่อประโยชน์ในการจัดทำสถิติเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ดำรง กำหนดพื้นที่และสถานที่ที่เป็นสถานที่ท่องเที่ยว และทรัพยากรธรรมชาติที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวและต้องสงวนไว้เป็นของรัฐและให้อยู่ในการดูแลของการท่องเที่ยว จัดหางบประมาณเพื่อสนับสนุนการท่องเที่ยว ออกพันธบัตรหรือตราสารอื่นใดเพื่อการลงทุนหรือร่วมทุนในกิจการอุตสาหกรรมท่องเที่ยว เป็นต้น

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา จึงเป็นหน่วยงานหลักและมีบทบาทสำคัญ ในการกำหนดแผนงานและนโยบายต่างๆ ในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว เพื่อให้ทุกภาคส่วนนำไปสู่การปฏิบัติ จัดกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยใช้สื่อประชาสัมพันธ์ ให้การสนับสนุนด้านการตลาดท่องเที่ยวปรับปรุงคุณภาพการให้บริการ พัฒนาปัจจัยพื้นฐานที่ส่งเสริมการท่องเที่ยว เช่น การพัฒนาปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ พัฒนาแหล่งท่องเที่ยว สร้างเครือข่ายความร่วมมือกับภาคเอกชนและสถาบันการศึกษาในการพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยวได้แก่ พัฒนาความรู้ด้านภาษาต่างประเทศ พัฒนาทักษะการให้บริการที่มีคุณภาพ ตรวจสอบคุณภาพสินค้าและบริการ

ในส่วนของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) ได้จัดประชุมระดมความคิดของภาคเอกชนในทิศทางของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม

แห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555 - 2559) ในการพัฒนาประเทศให้ครอบคลุมทุกด้าน รัฐบาลมีบทบาทในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรองรับการพัฒนาภาคอุตสาหกรรม ปรับปรุงกระบวนการบริหารจัดการองค์กร ลดขั้นตอนการทำงานและเอกสาร ส่งเสริมให้คนไทยเป็นเจ้าของกิจการในบริการที่สืบเนื่องจากภูมิปัญญาไทย ส่งเสริมพัฒนาคนไทยให้เป็นคนดี มีจริยธรรม และรู้หน้าที่ของตนเอง พร้อมทั้งส่งเสริมยกย่องคนดีให้เป็นที่รู้จักของคนทั่วไป

สำนักงานท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต ในฐานะตัวแทนภาครัฐบาลด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต เล็งเห็นว่า การพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต สำนักงานท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต ได้นำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2555 - 2559 มีหน่วยงานของท้องถิ่น ดำเนินงานพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตตามนโยบาย และแผนการพัฒนาการท่องเที่ยวมาใช้เป็นแผนแม่บท กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาให้การสนับสนุนด้านงบประมาณ พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัด โดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดภูเก็ต ได้แก่ องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาลนคร เทศบาลเมือง เทศบาลตำบล และองค์การบริหารส่วนตำบล เป็นหน่วยงานที่ต้องจัดทำแผนงานหรือโครงการ เพื่อนำไปของงบประมาณสำหรับดำเนินการพัฒนาการท่องเที่ยวต่อไป

สำนักงานท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต ได้ให้การสนับสนุนท้องถิ่นในการจัดทำอย่างเต็มที่ ที่ผ่านมามีได้ร่วมกับเทศบาลเกือบทุกเทศบาลเกี่ยวกับการจัดทำแผนและส่งบุคลากรเข้าไปช่วยเขียนแผนเพื่อของงบประมาณ แต่การตอบรับของท้องถิ่น คือ ยังไม่เข้าใจระบบการทำงานเกี่ยวกับแผนงานและงบประมาณ เช่น การของงบประมาณมายังการท่องเที่ยวมีการเขียนแผนงานไม่ชัดเจนเป็นแบบคร่าวๆ เมื่อได้งบประมาณมาแล้วท้องถิ่นทำไม่ทัน ทำให้สูญเสียงบประมาณมากถึง 100 ล้านบาท สาเหตุที่ท้องถิ่นทำไม่ทัน เนื่องจากท้องถิ่นมีการของงบประมาณจากหลายหน่วยงาน เช่น จังหวัด กระทรวงฯ และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น แต่ของงบประมาณลงมายังท้องถิ่นพร้อมกัน ทำให้ท้องถิ่นต้องดิ้นรนในการทำโครงการให้สำเร็จ ทำให้เกิดความล่าช้า และซ้ำซ้อนต้องเขียนโครงการใหม่และเกิดความล่าช้า ไม่สามารถทำโครงการให้สำเร็จได้ตามเป้าหมาย จึงทำให้งบประมาณต้องคืนไปยังรัฐ ส่วนที่สองก็คือ เมื่อแผนงบประมาณลงมาแล้วท้องถิ่นคิดว่าเป็นเรื่องการเมืองสำคัญ เช่น เทศบาลป่าตองได้งบประมาณ 26 ล้านบาท สมัยรัฐบาลที่ผ่านมามีนายกใหม่งบประมาณที่ขอไปได้แล้ว นายกคนใหม่ไม่เห็นด้วยเพราะไม่รู้เรื่องมาก่อนเกี่ยวกับงบประมาณที่ขอไว้ก่อน จึงทำให้งบประมาณที่ขอไปแล้วเสียไปโดยปริยาย เพราะขาดความต่อเนื่องและขาดความชัดเจน ทำให้เกิดความเสียหายต่อภาครัฐ และเสียหายต่อการท่องเที่ยว สำนักงานท่องเที่ยวและกีฬาภูเก็ตจึงสั่งการให้หน่วยงานในจังหวัดที่เขียนแผนงานพัฒนาท่องเที่ยวแล้ว ต้องเข้ามาพูดคุยกัน TOR (Term Of Reference) รูปแบบต้องชัดเจน ต้องมีแบบแผนชัดเจน ถึงจะเสนอส่งไปยังกระทรวงเพื่อป้องกันการสูญเสียด้านงบประมาณของภาครัฐ ไม่เช่นนั้นแล้วปัญหาที่จะเกิดขึ้นอย่างเดิม ที่ผ่านมามีกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาทำหน้าที่หางบประมาณมาสนับสนุนท้องถิ่น

4.1.1.2 ความจำเป็นในการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของประเทศไทยให้ทันกับประเทศในกลุ่มอาเซียน

ประเทศในกลุ่มอาเซียนหรือในแถบเอเชียแต่ละประเทศ ต่างก็มียุคเด่นแตกต่างกันในการดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยว ตัวอย่างเช่น ฮอยอัน (Hoi An) ในเวียดนาม ซึ่งเป็นเมืองมรดกโลกเคยเป็นเมืองท่าที่ใหญ่ที่สุดในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เป็นเมืองขนาดเล็กแต่มีนักท่องเที่ยวจำนวนมากเดินทางเข้ามาเยือน และฮาลองเบย์ (Ha Long Bay) ในเวียดนามที่มีความมหัศจรรย์แห่งอ่าวมรดกน้ำตามนิทานปรัมปราของเวียดนาม เกาะกิลี (Gili Islands) เป็นแหล่งพักผ่อนของอินโดนีเซีย มีหมู่เกาะขนาดเล็ก 3 เกาะอยู่ในบริเวณใกล้ๆ วังเวียง (Vang Vieng) ประเทศลาว หรือที่เรียกกันว่า “กุ้ยหลินเมืองลาว” มีทิวทัศน์งดงาม ทั้งทิวเขา สายน้ำของ ไร่ นาแบบขั้นบันได เกาะปาลาวัน (Palawan) อยู่ทางตะวันตกของฟิลิปปินส์ ถือว่าเป็นเพชรเม็ดงามของเอเชียอาคเนย์ เป็นต้น ซึ่งความเจริญทางเทคโนโลยีส่งผลให้สถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ เป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวาง ประเทศไทยก็เช่นเดียวกันที่มีสถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงมากมาย โดยเฉพาะสถานที่ท่องเที่ยวในแถบอันดามัน และที่จังหวัดภูเก็ตที่ได้ชื่อว่า ไข่มุกแห่งอันดามัน (ปิยะมาน เตชะไพบูลย์, 2555)

สถานที่ที่มีชื่อเสียงเมื่อเป็นที่รู้จักคุ้นเคยของนักท่องเที่ยวก็จะทำให้นักท่องเที่ยวจำนวนมากเดินทางเข้ามาเยี่ยมชม สิ่งก็ตามมาก็คือ ความเสื่อมโทรมของสถานที่ท่องเที่ยว ขาดการดูแลรักษา และขาดความร่วมมือจากทุกฝ่ายในการรักษาสถานที่ที่เที่ยวนอกจากนี้อุตสาหกรรมท่องเที่ยวยังมีความสำคัญต่อประเทศทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม การท่องเที่ยวทำให้เกิดการสร้างงาน สร้างอาชีพ สร้างรายได้ช่วยแก้ปัญหาความยากจน ประเทศไทยมีสถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงหลายแห่ง บางแห่งได้ขึ้นทะเบียนมรดกโลก สถานที่ท่องเที่ยวของไทยกระจายไปตามภูมิภาคต่างๆ ทำให้เกิดการกระจายรายได้ไปสู่ภูมิภาค การท่องเที่ยวมีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

การเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) จุดมุ่งหมายหลักของอาเซียนคือ ส่งเสริมความร่วมมือและช่วยเหลือซึ่งกันและกันทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม เทคโนโลยี วิทยาศาสตร์ และการบริการ ส่งเสริมความเจริญรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจ พัฒนาการทางวัฒนธรรมในภูมิภาค ส่งเสริมให้ประชาชนในอาเซียนมีความอยู่ดีและมีคุณภาพชีวิตที่ดี เพิ่มประสิทธิภาพของการเกษตร อุตสาหกรรม และขยายการค้า ตลอดจนการปรับปรุงการขนส่งและการคมนาคม ดังนั้นเมื่อประเทศไทยเข้าสู่อาเซียนอย่างเต็มตัว ก็จะทำให้มีการเปิดเสรีทางการค้าและการเคลื่อนย้ายสินค้า บริการ การลงทุน เงินทุนและแรงงานฝีมือ โดยเฉพาะแรงงานที่มีความรู้ความสามารถด้านการสื่อสารภาษาต่างประเทศ การเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปี พ.ศ. 2558 ประเทศไทยมีเป้าหมายที่จะเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวของภูมิภาคนี้ เพราะมีความได้เปรียบด้านที่ตั้งซึ่งประเทศไทยอยู่ศูนย์กลาง ทำให้การเดินทางเชื่อมต่อระหว่างประเทศในภูมิภาคอาเซียนสะดวกสบายที่

สำคัญ คือ อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมีบทบาทสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศไทย ในแต่ละปีสามารถสร้างรายได้ให้กับประเทศหลายแสนล้านบาท การท่องเที่ยวจึงเป็นอีกธุรกิจหนึ่งที่จะเกิดการเปลี่ยนแปลง และเป็นหนึ่งในธุรกิจภาคบริการที่ต้องเตรียมพร้อมรับมือในทันทีกับการเปลี่ยนแปลงของการเปิดเสรีทางการค้าที่จะมีขึ้น ทุกวันนี้ประเทศไทยยังขาดแคลนบุคลากรในภาคการท่องเที่ยวจำนวนมาก โดยเฉพาะคนที่มีทักษะด้านการสื่อสารภาษาต่างประเทศ ในอนาคตภาษาอังกฤษอย่างเดียวไม่พอ ถ้าทำงานในพื้นที่ภาคใต้ก็ต้องมีความรู้ภาษาอินโดนีเซีย มาเลเซีย หรือแม้แต่ภาษาจีน นอกจากทักษะด้านการสื่อสารภาษาต่างประเทศแล้วยังต้องให้ความสำคัญกับคุณภาพของสินค้าและบริการ

ปัญหาการจัดการท่องเที่ยวของไทย ก็คือ ปัญหาด้านบุคลากรที่ไม่มีทักษะในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน ภาษาเกาหลี และภาษาในกลุ่มประเทศอาเซียนด้วยกัน ได้แก่ ภาษาพม่า ภาษาเวียดนาม เป็นต้น อีกปัญหาหนึ่งก็คือ ปัญหาด้านโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกที่ในบางพื้นที่ไม่สามารถที่จะให้บริการนักท่องเที่ยวได้อย่างเพียงพอ เช่น รถโดยสาร รถแท็กซี่ ปัญหาเรื่องน้ำดื่มที่ต้องมีไว้ใช้อย่างเพียงพอ

เรื่องปัญหาของจังหวัดภูเก็ต นายธีระ เกียรติสกุล ประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต (สัมภาษณ์วันที่ 21 กันยายน 2558 เวลา 11.00 น. องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต) กล่าวว่า “โดยปกติแล้วภูเก็ตจะอยู่กับคนต่างชาติมาโดยตลอด เช่น ชาวหาดป่าตองก็จะมีแต่ชาวต่างชาติทั้งชาวจีน และชาวยุโรป ดังนั้นภูเก็ตจะก้าวไปไกลแล้ว สำหรับ AEC แล้วถ้าจะตอบโจทย์ในด้านการใช้แรงงาน เช่น มีชาวต่างชาติทำงานในอาชีพสงวนหรือไม่ อาทิ ช่างตัดผม งานบริการที่มาแข่งอาชีพของคนไทย เรื่องไค้ ไค้ภูเก็ตมีปัญหาทุกแห่งบางประเทศความรู้ในเรื่องของภาษา เช่น ปัญหาเรื่องภาษาเกาหลีเพราะคนในท้องถิ่นไม่สามารถใช้ภาษาต่างประเทศได้เลยจำเป็นต้องใช้ไค้ชาวเกาหลี สิ่งที่น่าเป็นห่วง คือ เราไม่ทราบว่าการที่ไค้บรรยายนั้นไปในทางไหน ให้ข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยว โบราณวัตถุ ถูกหรือไม่ ปัญหาของจีน ปัญหาของรัสเซีย

ปัญหาด้านแรงงาน บริบทของภูเก็ตจะมีปัญหาเกี่ยวกับแรงงานชาวพม่าเป็นส่วนใหญ่ เพราะพม่ามีข้อตกลงกับรัฐในการออก work permit ในการมาทำงานต้องเป็นบริษัท แต่ในทางกลับกันก็จะมีทั่วไป ส่วนต่างชาติอื่นๆ จะไม่ค่อยมี ถ้าเป็นชาติอื่นๆ ก็จะมาในลักษณะคุณภาพ เช่น นักร้อง”

4.1.2 บทบาทขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตในด้านอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่เป็นอยู่และการเตรียมความพร้อมเพื่อการแข่งขันในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน พบว่า

4.1.2.1 บทบาทขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตด้านอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่เป็นอยู่

องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตซึ่งเป็นหน่วยงานราชการส่วนท้องถิ่น มี

ภารกิจในการจัดการให้บริการสาธารณะกับชุมชนและท้องถิ่น ได้นำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติของกระทรวงการท่องเที่ยวมาเป็นแผนแม่บทในการดำเนินงาน โดยมีการปรับนโยบายของกระทรวงบางส่วนเพื่อให้เหมาะสมกับบริบทของจังหวัด มาจัดทำแผนงาน/โครงการ/กิจกรรมเกี่ยวกับการท่องเที่ยวของภูเก็ต จากการให้ข้อมูลของ นายเสถียร แก้วพระปราบ ผู้อำนวยการกองแผนและงบประมาณองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต (สัมภาษณ์วันที่ 21 กันยายน 2558 เวลา 10.00 น. ที่ทำการองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต) ที่ให้ข้อมูลว่า “องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตมีบทบาทหน้าที่ในการบริหารจัดการด้านบริการสาธารณะ โดยทำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติที่กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาทำหนดไว้ มาเป็นแผนแม่บทในการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต ดังนั้น แผนพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตจึงมีความสัมพันธ์กับแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2555 - 2559”

นอกจากนี้ นายเสถียร แก้วพระปราบ ผู้อำนวยการกองแผนและงบประมาณองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต (สัมภาษณ์วันที่ 21 กันยายน 2558 เวลา 10.00 น. ที่ทำการองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต) ที่ให้ข้อมูลว่า “การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตนั้น องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตมีการประสานงานระหว่างภาครัฐและภาคธุรกิจเอกชน ได้แก่ สมาคมธุรกิจท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต สมาคมธุรกิจโรงแรมไทยภาคใต้ หอการค้าจังหวัดภูเก็ต ชมรมพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยว ซึ่งองค์กรดังกล่าวมีการระดมความคิดเพื่อการจัดทำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต และได้้นำสิ่งที่ต้องการพัฒนาปรับปรุงไปบรรจุลงในแผน ในส่วนขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตก็ให้การสนับสนุนงบประมาณเพื่อให้องค์กรต่างๆ นำไปส่งเสริมการท่องเที่ยว”

ขณะที่นายสันติ ป่าห้วย ผู้อำนวยการสำนักงานท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดภูเก็ต (สัมภาษณ์วันที่ 20 กันยายน 2558 เวลา 18.00 น. ที่สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดภูเก็ต) ที่กล่าวว่า “แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ.2555 - 2559 จำนวน 5 ยุทธศาสตร์นั้น องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตนำมาใช้เป็นบางส่วนตามความเหมาะสมของสภาพของท้องถิ่นที่มีความแตกต่างกันในด้านพื้นที่ ระบบการคิด และระบบงบประมาณ ดังนั้นเมื่อนโยบายและแผนพัฒนาการท่องเที่ยวของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาประกาศใช้ องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตก็จะนำไปสู่การปฏิบัติ ซึ่งองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตไม่ใช่หน่วยงานหลักในการพัฒนาการท่องเที่ยว แต่มีหน่วยงานหลายภาคส่วนทั้งที่เป็นเทศบาลและองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีหน้าที่พัฒนาแหล่งท่องเที่ยว เช่น เทศบาลนครภูเก็ต เทศบาลป่าตอง เทศบาลราไวย์ ทำให้แผนพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตไม่ได้ขึ้นตรงกับองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต ส่วนเรื่องงบประมาณนั้น องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตมองว่าเป็นงบประมาณขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตเอง หน่วยงานส่วนท้องถิ่นไม่ได้ของบประมาณผ่านองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต เป็นไปแบบต่างคนต่างขอ องค์การบริหารส่วนจังหวัดจึงไม่ได้รวบรวมงบประมาณของท้องถิ่น

มาให้กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา”

โดยนายธีระ เจียสกุล ประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต (สัมภาษณ์วันที่ 21 กันยายน 2558 เวลา 11.00 น. องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต) กล่าวว่า “ภาพรวมของแผนพัฒนาการท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต ซึ่งองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตกำหนดนโยบายในเรื่องของแผนการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตให้เป็นแผนงานหรือโครงการต่างๆ ด้วยความสำคัญของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว เพราะภูเก็ตเป็นแหล่งท่องเที่ยวของนานาชาติ ซึ่งเปรียบเสมือนประตูหรือหน้าต่างของประเทศไทย ในเรื่องแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ 5 ยุทธศาสตร์ ในฐานะฝ่ายนิติบัญญัติในการนำเสนอทางสภาฯ ผู้บริหารมีวิสัยทัศน์ดี อาจจะมีมากกว่าแผนพัฒนาของชาติ”

นายสันติ ป่าหวย ผู้อำนวยการสำนักงานท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดภูเก็ต (สัมภาษณ์วันที่ 20 กันยายน 2558 เวลา 18.00 น. ที่สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดภูเก็ต) ยังให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่า “เพื่อให้แผนของ องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตทำตามนโยบายภาครัฐ ควรจะมีการบูรณาการแผนงานต่างๆ ซึ่งทุกวันนี้เทศบาลต่างๆ ที่ได้ไม่สังกัด องค์การบริหารส่วนจังหวัด ได้ส่งแผนงานมายัง สนง.ท่องเที่ยวฯ เพื่อจัดลำดับความสำคัญของงานหรือกิจกรรม สำหรับแผนงานของ องค์การบริหารส่วนจังหวัดก็เช่นเดียวกันควรจะนำเอาแผนงานและงบประมาณมาสู่สำนักงานท่องเที่ยวและกีฬา เพื่อบูรณาการจัดการท่องเที่ยวร่วมกันให้การท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตมีความยั่งยืน”

สภาพปัจจุบันการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตนั้น นายเสถียร แก้วพระปราบ ผู้อำนวยการกองแผนและงบประมาณองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต (สัมภาษณ์วันที่ 21 กันยายน 2558 เวลา 10.00 น. ที่ทำการองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต) ที่ให้ข้อมูลว่า การท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตได้ก้าวไปเกิน AEC แล้วมานานกว่า 20 ปี โดยจะเห็นได้จากการที่สภาพทางภูมิศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ตมีความสวยงามติดอันดับโลก ในระหว่างปี พ.ศ. 2556 - 2558 มีจำนวนนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามายังจังหวัดภูเก็ตสูงถึง 12 ล้านคน ทำให้จังหวัดภูเก็ตมีรายได้จากการท่องเที่ยวสูงถึงหลักแสนล้าน”

ทำนองเดียวกัน นายธีระ เจียสกุล ประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต (สัมภาษณ์วันที่ 21 กันยายน 2558 เวลา 11.00 น. องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต) กล่าวว่า “ภูเก็ตเป็นเมืองการท่องเที่ยวโดยเฉพาะและรู้ปัญหา รู้สาเหตุความต้องการของนักท่องเที่ยว เช่น ประเด็นการสร้างยุทธศาสตร์ต้องสร้างความเชื่อมั่นในการส่งเสริมการท่องเที่ยว บางแห่งมีการท่องเที่ยวแต่มีการสร้างความเชื่อมั่นในแต่ละจังหวัดให้กับการท่องเที่ยวยังไม่เต็มที่ แต่ภูเก็ตมีการสร้างความเชื่อมั่นให้กับนักท่องเที่ยว เช่น โครงการไลน์การ์ด เพื่อช่วยเหลือชีวิตผู้ประสบภัยทางน้ำ จะมีชุดช่วยชีวิตคนตอนที่นักท่องเที่ยวไปเล่นน้ำแล้วเกิดจมน้ำทุกชายหาดรอบเกาะภูเก็ต บางครั้งนักท่องเที่ยวยอมเสียค่าใช้จ่ายแพงเพื่อมาเที่ยวและว่ายน้ำ เมื่อนักท่องเที่ยวมาถึงแล้วกลับเห็นว่าปิด

ชงแดงก็เสียความรู้สึก แต่ก็พยายามที่จะต้องว่ายน้ำให้ได้และลงว่ายน้ำโดยขาดประสบการณ์คลื่น จะหนาวเข้าไปในตัวนักท่องเที่ยว เนื่องจากภูเก็ตมีลักษณะเป็นท้องกระทะ เลยต้องมีเจ้าหน้าที่ช่วยชีวิต หรือไลฟ์การ์ดไว้คอยดูแลนักท่องเที่ยว ซึ่งองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต ให้ความสำคัญทุกครั้ง ที่จัดกิจกรรม โดยจะประชาสัมพันธ์ให้นักท่องเที่ยวซึ่งบางแห่งไม่ทำ เรารู้ปัญหาของเราเอง ในส่วน ส่งเสริมการท่องเที่ยวมีการ โรดโชว์ต่างประเทศ เงินภาษีที่เก็บจากโรงแรมต่างๆ เราจะให้ทาง โรงแรมจ่ายให้กับองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต จะนัดไปโรดโชว์ต่างประเทศที่ประเทศเยอรมัน งาน ITV เป็นงานขายทัวร์ทั่วโลก ซึ่งองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตได้ทำโรดโชว์ทั่วโลก เช่น เอเชีย ยุโรป และตะวันออกกลาง สลับกันไป ไม่ว่าจะไป เชียงไฮ้ ออสเตรเลีย สิงคโปร์ หรือ มาเลเซีย เป็นต้น”

และยังให้ข้อมูลต่ออีกว่า “จังหวัดภูเก็ตเป็นเมืองท่องเที่ยว ปัจจัยสำคัญก็คือ จะทำอะไรเมื่อนักท่องเที่ยวมาแล้วจะเกิดความประทับใจและมีการบอกต่อแล้วก็กลับมาอีกครั้ง องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตได้มีการอบรม เรื่องการให้บริการให้กับบุคลากรด้านการท่องเที่ยว ให้ความรู้ชุมชนในเรื่องการพัฒนาชุมชนให้เป็นชุมชนแห่งการท่องเที่ยว เช่น อนุรักษ์ป่าชายเลน วิถีชีวิตชุมชน เช่น แลวบางโลมก็จะมีวิถีชีวิตชุมชนในการหาปลา ก็จะต้องมีวิธีการ เช่น ไม่ออกไป หาปลา หาปูในฤดูวางไข่ ถ้าจับมาแล้วปลา/ปูมีไข่ก็ต้องปล่อย การจับปลาจับอย่างไร ห่างจาก ชายฝั่งเท่าไร ก็จะให้ความรู้ โดยการจ้างผู้เชี่ยวชาญมาให้ความรู้จนเกิดเป็นชุมชนเข้มแข็ง”

ดังนั้น การพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตนั้น องค์การบริหารส่วน จังหวัดภูเก็ตได้มีการประสานงานระหว่างภาครัฐและภาคธุรกิจเอกชน ได้แก่ สมาคมธุรกิจ ท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต สมาคมธุรกิจ โรงแรมไทยภาคใต้ที่ตั้งอยู่ในจังหวัดภูเก็ต หอการค้าจังหวัด ภูเก็ต ชมรมพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยว ให้เข้ามามีส่วนร่วมในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การ ท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต องค์การทั้ง 4 นี้มีการจัดเสนอแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแต่ละปีให้กับ องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต บรรจุลงไปในแผนขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต แล้ว ยังให้การสนับสนุนทุกปีงบประมาณเพื่อให้องค์กรต่างๆ นำเม็ดเงินไปจัดโรดโชว์ในต่างประเทศ เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวให้กลับมาเที่ยวที่ภูเก็ต ส่วนภาคธุรกิจเอกชน องค์การบริหารส่วนจังหวัด ภูเก็ตไม่ได้กำกับติดตามการจัดการท่องเที่ยวของภาคธุรกิจเอกชน แต่ได้ให้การสนับสนุนระหว่าง องค์กรภาคธุรกิจเอกชนต่างๆ ด้วยการเชิญชวนให้องค์กรต่างๆ ส่งบุคลากรที่เกี่ยวข้องเข้ามา ฝึกอบรม เช่น การอบรมมัคคุเทศก์ อบรมเชฟในการทำอาหาร ด้านอาหารฮาลาล อาหารมุสลิมเพื่อ รองรับนักท่องเที่ยวชาวมุสลิมที่จะมาท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ซึ่งสมาคมธุรกิจโรงแรมไทยเป็น ส่วนหนึ่งในการมีส่วนร่วมอย่างมาก โดยจะต้องชำระค่าธรรมเนียมผู้เข้าพักโรงแรมตามกฎหมาย ให้กับองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต ดังนั้น องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตจึงต้องให้การ สนับสนุน สำหรับการโรดโชว์ในต่างประเทศนั้น องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตได้มอบให้กับ สมาคมธุรกิจท่องเที่ยว ส่วนหอการค้าจะมาร่วมในการวางแผนพัฒนาบางครั้ง มีการประชุมร่วมกับ

ทางจังหวัด กรอ. ถือว่า เป็นบทบาทสำคัญขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต ชมรมบุคลากรจะมีการอบรมมัคคุเทศก์ในด้านภาษา เช่น จีนกลาง เยอรมัน อาหรับ ที่ยังมีจำนวนน้อย

นอกจากนี้ องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต ได้ให้การสนับสนุนภาคเอกชนอย่างเต็มที่โดยการจัดกิจกรรมโรดโชว์ ทำการตลาด การจัดงานอีเว้น เพราะองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตมีงบประมาณที่เป็นขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตเอง ที่เงินที่ได้จากการจัดเก็บค่าธรรมเนียมห้องพักของโรงแรม ในทางปฏิบัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตได้แบ่งงบประมาณในการดำเนินงานเป็น 2 ส่วน คือ งบประมาณประจำ ดำเนินการจัดกิจกรรมด้านส่งเสริมการท่องเที่ยว งบประมาณพัฒนาในด้านต่างๆ เช่น พัฒนาศูนย์พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่เสื่อมโทรม และพัฒนาจุดสำคัญๆ เกี่ยวกับการท่องเที่ยว เช่น ก่อสร้างหอไอไฟการ์ด์ ก่อสร้างหอเตือนภัยตามชายหาด มีการจัดสรรงบประมาณเพื่อนำมาใช้ในการฝึกอบรมบุคลากร

4.1.2.2 การเตรียมความพร้อมเพื่อการแข่งขันในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต

นายเสถียร แก้วพระปราบ ผู้อำนวยการกองแผนและงบประมาณองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต (สัมภาษณ์วันที่ 21 กันยายน 2558 เวลา 10.00 น. ที่ทำการองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต) ที่ให้ข้อมูลว่า “เป้าหมายของการพัฒนาการท่องเที่ยว ให้สามารถแข่งขันได้ใน AEC องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตมีเป้าหมายทางเศรษฐกิจ เนื่องจากภูเก็ตสามารถทำรายได้จากการท่องเที่ยวปีละหลายล้านหรือร่วมแสนล้านบาท โดยมีเงินที่ได้จากการท่องเที่ยวควรจะมากกว่าแสนล้านบาท ถ้าสถานการณ์เศรษฐกิจของโลกดีขึ้นกว่าปัจจุบัน คิดว่าเป้าหมายทางเศรษฐกิจของภูเก็ตที่เข้ามาไม่น่าจะลดลง ส่วนเป้าหมายอื่นๆ ซึ่งเป็นเป้าหมายการพัฒนาบุคลากรก็ปรากฏอยู่ในแผนพัฒนาอยู่แล้ว ส่วนในอีก 5 ปีข้างหน้าคาดว่าจะพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นและจะพยายามจะไปให้ได้ จำนวนนักท่องเที่ยวต้องมากกว่า 15 ล้านคนต่อปี”

นายสันติ ป่าหวาย ผู้อำนวยการสำนักงานท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดภูเก็ต (สัมภาษณ์วันที่ 20 กันยายน 2558 เวลา 18.00 น. ที่สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดภูเก็ต) ยังให้ข้อมูลว่า “แผนการท่องเที่ยวของ องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตมีเป้าหมายชัดเจน เช่น การพัฒนาท่องเที่ยวชุมชน แผนพัฒนาสิ่งก่อสร้างอำนวยความสะดวก เส้นทางท่องเที่ยวแต่ไม่ได้รองรับแผนการท่องเที่ยวแห่งชาติ แต่มีปัญหาอยู่ที่จะทำอย่างไรให้แผนขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตมารองรับแผนการท่องเที่ยวแห่งชาติ เช่น การพัฒนาบุคลากร พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวหรือแม้กระทั่งการพัฒนาเข้าสู่ AEC ซึ่งทุกวันนี้มีส่วนรองรับแผนชาติน้อย ในส่วนภาครัฐไม่สามารถไปบังคับให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตทำตามนโยบายของรัฐได้ เพราะติดอยู่กับท้องถิ่น อยู่กับพื้นที่ อยู่กับสมาชิกสภาจังหวัดและฐานเสียงในการที่จะนำเองงบประมาณไปสู่ท้องถิ่นได้ แต่ไม่ใช่เรื่องของความขัดแย้งและเป็นความต้องการของชุมชนและท้องถิ่นนั้นๆ เพื่อศักยภาพของแต่ละท้องถิ่น”

การเตรียมความพร้อมเพื่อการแข่งขันในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนของ องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต นายธีระ เกียรติสกุล ประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต (สัมภาษณ์วันที่ 21 กันยายน 2558 เวลา 11.00 น. องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต) กล่าวว่า “การเข้าสู่ AEC นั้น ปัจจุบันภูเก็ตก้าวไปไกล ประชาชนมีการตื่นตัว โดยปกติแล้วภูเก็ตจะอยู่กับคนต่างชาติมาโดยตลอด เช่น ชายหาดป่าตอง ก็จะมีแต่ชาวต่างชาติทั้งชาวจีน และชาวยุโรป ดังนั้น ภูเก็ตจะก้าวไปไกลแล้ว สำหรับ AEC แล้วถ้าจะตอบโจทย์ในด้านการใช้แรงงาน เช่น มีชาวต่างชาติทำงานในอาชีพสงวนหรือไม่ อาทิ ช่างตัดผม งานบริการที่มาแข่งอาชีพของคนไทย เรื่องไกด์ ไกด์ ภูเก็ตมีปัญหาทุกแห่ง บางประเทศความรู้ในเรื่องของภาษา เช่น ปัญหาเรื่องภาษาเกาหลีเพราะคนในท้องถิ่นไม่สามารถใช้ภาษาต่างประเทศได้ เลยจำเป็นต้องใช้ไกด์ชาวเกาหลี สิ่งที่น่าเป็นห่วง คือ เราไม่ทราบว่าคนที่ไกด์บรรยายนั้นไปในทางไหน ให้ข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยว โบราณวัตถุ ถูกหรือไม่”

ดร.กฤษฎา ตันสกุล (สัมภาษณ์วันที่ 22 กันยายน 2558 เวลา 13.00 น. ณ โรงแรมเดอะ รอยัล ปาล์ม รีสอร์ท) กล่าวว่า “การเตรียมความพร้อมด้านการท่องเที่ยวของจังหวัด ภูเก็ตนั้น ด้วยเหตุที่ภูเก็ตมีการเติบโตแบบก้าวกระโดด ทุกปีจำนวนนักท่องเที่ยวมีเพิ่มขึ้นมาเรื่อยๆ โครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกในยุทธศาสตร์ที่ 1 ยังไม่ตอบโจทย์ ยังขาดอยู่อีกมาก ทุกวันนี้ก็ต้องดูแลกันเอง ทั้งเรื่องน้ำ ไฟฟ้า ถนนหนทาง บริการขนส่ง และสิ่งอำนวยความสะดวกหลายๆ อย่างที่โตไม่ทัน ในภาครัฐกิจเอกชนต้องจัดมีจัดหาตนเองให้ทันกับนักท่องเที่ยว ถ้ารอให้ภาครัฐจัดหาให้ก็คงไม่ทัน แต่ว่าโครงสร้างหลักๆ เช่น ถนนก็ต้องอยู่กันตามสภาพที่มีอยู่ การจราจรติดขัดมากขึ้น ระบบขนส่งมวลชนมีการวางแผนแม่บทเพื่อรองรับการขยายตัวของนักท่องเที่ยว ทุกคนก็ต้องพยายามดูแลตัวเอง โรงแรมก็ต้องจัดรถไว้บริการนักท่องเที่ยว ใช้บริการแท็กซี่นอกระบบ และในระบบบ้าง เท่าที่พอจะจัดหาได้ แต่ในเรื่องน้ำก็ไม่ถึงกับขาดแคลน แต่ระบบประปาก็ไม่พอเพียง ต้องหาซื้อจากภาคเอกชน เป็นต้นทุนหลักของโรงแรม ทำให้ต้นทุนการผลิตสูงขึ้น การบริหารจัดการภาครัฐในท้องถิ่นในจังหวัดไม่สามารถแก้ปัญหาได้ 32 หน่วยงานในจังหวัดที่ไม่ได้ขึ้นตรงกับผู้ว่าราชการจังหวัด ไฟฟ้า ประปา ก็เป็นหนึ่งในนั้น ประปาที่ขึ้นอยู่กับการประปาส่วนภูมิภาค ใครจะมีอำนาจในการสั่งจ่ายได้ ถ้าไม่บูรณาการอย่างเห็นได้ชัดหรือความตั้งใจจริงที่จะแก้ปัญหาให้กับพื้นที่ อย่างประปาถ้าจะทำให้เกิดประโยชน์สูงสุดให้กับผู้ใช้บริการ หนึ่งน้ำดิบ สองระบบส่ง สามเส้นทางหรือระยะทางในการขนส่ง ถ้าทั้งสามส่วนนี้ไม่สอดคล้องกับความต้องการของพื้นที่ได้ก็ไม่สามารถที่จะแก้ปัญหาได้ มีน้ำดิบพอไหมก็น่าจะพอได้ระดับหนึ่ง แต่ระบบท่อซึ่งเป็นหัวใจหลักที่นำน้ำไปยังผู้ใช้ไม่ได้รับการแก้ไขปรับปรุงเพราะใช้งานมานานก็ไม่สามารถตอบโจทย์

ปัญหาน้ำดิบไม่เพียงพอ เลยพยายามหาแหล่งน้ำใหม่ เช่น ทำเขื่อนบางเหนือ คำหัวเกาะ เขื่อนบางวาดท้ายเกาะ เพื่อทำแหล่งน้ำขนาดใหญ่สำหรับจ่ายน้ำให้กับประชาชน ซึ่งพื้นที่ทำเพราะเป็นแหล่งทรัพยากรในพื้นที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดทำ จังหวัดทำ แต่พอจะ

เชื่อมต่อกับระบบส่งก็ต้องใช้ระบบประปา แต่ประปาจะมาลงทุนให้หรือไม่ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง องค์การบริหารส่วนจังหวัดหรือจังหวัดก็ไม่สามารถทำระบบท่อไปสู่ครัวเรือนได้ เพราะเป็นการประปา ยกตัวอย่าง เช่น เทศบาลป่าตองทำน้ำผลิตน้ำ RO เอน้ำที่ใช้แล้วมาเข้ากระบวนการระบบ RO ได้น้ำดิบมาแล้วก็ไม่มีระบบท่อที่จะมาจ่ายให้กับโรงแรม อยากได้ก็ต้องเอารถไปขนมาใช้เองจากโรงผลิตน้ำ ไปซื้อมาจากโรงผลิตน้ำ เราก็พยายามเสนอว่าให้ทำท่อ ซึ่งเทศบาล หรือแม้กระทั่ง องค์การบริหารส่วนจังหวัดก็ไม่มีเงินลงทุนการทำท่อ โดยรวมปัญหาที่คือ ยุทธศาสตร์ทั้ง 5 เป็นเรื่องดี แต่ใครจะเป็นผู้รับผิดชอบหลักในท้องถิ่นในพื้นที่ให้เกิดในเรื่องพวกนี้อย่างเป็นทางการ รุปรูธรรมชัดเจน ถ้ามองในการบริหารงานของภาครัฐ เรามองว่าน่าจะต้องขยับรูปแบบการบริหารจัดการพื้นที่ แทนที่จะเป็นระบบภูมิภาค ส่วนกลางและจังหวัด โครงสร้างการบริหารจัดการ ควรจะต้องปรับเปลี่ยนให้สามารถบริหารงานได้กระชับขึ้น แล้วสามารถจัดการได้เอง และรูปแบบสุดท้ายก็คือ จังหวัดจัดการตนเอง โดยที่จังหวัดดูแลทุกเรื่อง ยกเว้น ความมั่นคง ระบบภาษี เงินตรา และการต่างประเทศให้เป็นหน้าที่ของส่วนกลาง ส่วนท้องถิ่นก็จัดการทุกอย่างงบประมาณหาได้เท่าไรก็จัดการส่งเข้าสู่ส่วนกลางในสัดส่วนที่เหมาะสม นั่นคือสิ่งที่เราต้องการ ถ้ามาถึงตรงนั้น ปัญหาทั้งหมดเราสามารถที่จะปรับได้ ต้องการอะไรแบบไหนก็ขอให้กำหนดยุทธศาสตร์มาว่า โครงสร้าง พัฒนา พื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวเราสามารถใช้งบประมาณของเราเอง ตอบโจทย์ความต้องการของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาภูเก็ตเพราะเรารู้ดีกว่า

การแก้ปัญหาในเรื่องน้ำ มีเป้าหมายหลักมีทั้งการวางแผนทั้งระยะสั้นและระยะยาว แต่เราก็บอกว่า ถ้าสามารถแก้ปัญหาแบบท่อได้ก็สามารถแก้ปัญหาได้ระดับหนึ่ง พยายามส่งต่อข้อมูลให้ได้มากที่สุด แต่การประสานงานระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนเป้าหมายต่างกัน เราต้องการก็คือ ทำอย่างไรให้ตอบโจทย์ได้ตลอดเวลา คือ มีน้ำใช้ได้ตลอดเวลา นักท่องเที่ยวมาแล้วก็ต้องมีน้ำใช้ได้ตลอดไม่ใช่คอยบอกนักท่องเที่ยวว่าควรใช้น้ำเวลาไหนบ้าง ทางโรงแรมจึงต้องซื้อน้ำไว้ใช้ พอคุยกับภาครัฐก็ขยายหาแหล่งน้ำเพิ่ม ขุดแหล่งน้ำเพิ่ม แต่ที่ที่ต้องการก็คือ ภาครัฐจะต้องขยายให้ใช้ได้ตลอด โดยการนำน้ำจากเขื่อนเชี่ยวหลาน จังหวัดสุราษฎร์ต่อท่อตรงมายังเกาะ เมื่อถึงเวลานั้นก็ไม่มีปัญหาจำเป็นแล้ว เพราะทุกวันนี้เทคโนโลยีสามารถช่วยเหลือได้ โดยการทำน้ำเค็มให้เป็นน้ำจืด ภาครัฐไม่ได้มองในแง่ดี และภาครัฐจะต้องลงทุนซึ่งเป็นเรื่องปกติที่ต้องให้บริการสาธารณะ

ปัญหาด้านการประสานงานหรือการบูรณาการของภาครัฐ เป็นเรื่องที่มีการแก้ไขยากเพราะทุกคนก็คิดว่าตนเองใหญ่มีอำนาจ ถ้ารูปแบบการจัดการ โครงสร้างการบริหารงานยังเป็นแบบเดิม ทางออกที่ดีก็คือ ควรให้จังหวัดที่มีความพร้อมบริหารจัดการตนเองได้”

นอกจากนี้ ดร.กฤษฎา ดันสกุล ยังให้ข้อมูลว่า “การที่จะนำพาการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตไปสู่ AEC ต้องกำหนดเป้าหมายของการท่องเที่ยวแบบไม่มีโลซีชั่น เมื่อไม่มีโลซีชั่นทุกวันนี้เศรษฐกิจของภูเก็ตจะพึ่งนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวแต่เพียงอย่างเดียวไม่ได้ เพราะศักยภาพของภูเก็ตมีมาก ก็น่าจะทำอะไรได้อีก จึงได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับ ครีเอทีฟซิตี (เมือง

สร้างสรรค์) มี 7 เรื่องหลักของภูเก็ตที่เป็นจุดขาย ได้แก่ การเป็น Hub ด้านการศึกษา (education hub) โรงเรียนนานาชาติด้านการท่องเที่ยวที่ใครอยากเรียนเรื่องโรงแรมก็ต้องมาภูเก็ต เป็น Hub ในเรื่องการรักษาพยาบาล (medical hub) ซึ่งลาว กัมพูชา หรือตะวันออกกลาง แม้แต่สิงคโปร์ก็เดินทางรักษาที่ภูเก็ต โดยภาครัฐต้องมีหน้าที่การอำนวยความสะดวกเรื่องกฎหมาย กฎระเบียบ อินฟราสตรัคเจอร์ คอยซัพพอร์ตให้ โดยเฉพาะเรื่องกฎหมายกับการลงทุนในแต่ละเรื่องให้คนเข้ามาลงทุน ให้หมอบอกๆ เข้ามาอยู่กับเรา ให้เครื่องมือและเทคโนโลยีเข้าโดยที่มีการยกเว้นภาษีนำเข้า เพื่อสร้างความแข็งแกร่งในเรื่อง Medical Hub เรื่อง IT Hub ซึ่งเทคโนโลยีนั้น ภูเก็ตมีโครงสร้างพื้นฐานทางด้านเทคโนโลยีที่ดีที่สุด มีไฟเบอร์ออฟติก 2 วงที่เชื่อมต่อครอบคลุมทั้งเกาะ มีสตาร์ทอัพสามารถส่งข้อมูลที่ได้จากการครีเอทไปได้ทั่วโลก ไม่มีสะดุด และในเรื่อง Marina และ MICE ถ้าสามารถปฏิบัติได้ภูเก็ตก็จะไม่มีโลซีชั่น”

ส่วน นายภูริต มาศวงศ์ศา ประธานสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต และอุปนายกสมาคมธุรกิจท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต ในฐานะตัวแทนผู้ประกอบการ (สัมภาษณ์ วันที่ 23 กันยายน 2558 เวลา 13.00 น. ณ โรงแรมป่าตองริสอร์ท) กล่าวว่า “เมื่อภูเก็ตเติบโตแบบก้าวกระโดดล้ำหน้า AEC การพัฒนาบุคลากรเพื่อต้อนรับนักท่องเที่ยวควรจะมองในสองประเด็น คือ ระบบเศรษฐกิจ และระบบอุตสาหกรรม โดยระบบเศรษฐกิจจะพึ่งพาเรื่องการประกอบอาชีพ รายได้ ถ้าประชาชนในท้องถิ่นมีอาชีพ มีรายได้ทำได้อย่างเต็มที่ ก็จะเป็นเศรษฐกิจที่ล้นไหล ประชาชนอยู่ดีกินดี แต่ถ้าเกิดความชะงักงันเพราะมีแรงงานต่างชาติเข้ามาเนื่องจากการเปิดเสรี และผ่านข้อตกลง MRA (Mutual Recognition Arrangements หมายถึง ข้อตกลงยอมรับร่วมคุณสมบัติ นักวิชาชีพ เป็นข้อตกลงเกี่ยวกับการแสวงหาจุดยอมรับร่วมกันเรื่องคุณสมบัติของผู้ทำงานด้านบริการ ในกลุ่มนักวิชาชีพ ได้แก่ แพทย์ วิศวกร สถาปนิก นักบัญชี เป็นต้น) ที่ทุกประเทศต้องเขียนร่วมกันใน 2 แผนก 11 สาขา 32 ตำแหน่งงาน มีใบประกาศนียบัตรแล้วเดินทางไปทำงานที่ไหนก็ได้ ถ้าหากข้อตกลงนี้เกิดขึ้นประเทศไทยจะสูญเสียทางเศรษฐกิจ เพราะแรงงานจะเกี่ยวข้องกับ การศึกษา มาตรฐานการศึกษา คุณวุฒิวิชาชีพ ทักษะและประสบการณ์ ฝีมือแรงงานไม่เป็นรองใคร แต่เป็นรองในเรื่องของการสื่อสาร ภาษาอังกฤษของไทยอยู่ในอันดับ 8 ของอาเซียน การศึกษาอยู่ใน อันดับ 6 ของอาเซียน ในระบบเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นก็จะเสียหายและส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมทั้ง อุตสาหกรรมท่องเที่ยวและบริการ เพราะคนเหล่านี้เมื่อเข้ามาแล้วก็จะอยู่ในอุตสาหกรรมหมด เพราะเป็นอุตสาหกรรมที่หางานง่าย ใช้ภาษาเป็นหลัก และไม่ได้ใช้เฉพาะท้องถิ่นแต่จะรับ นักท่องเที่ยวต่างชาติ ซึ่งเป็นสิ่งที่ผลิตผลลัพธ์ทางเศรษฐกิจออกมาเป็นมูลค่ารายได้ของประชากร ดังนั้น AEC จึงมีอยู่ 2 ฐาน คือ มาตรฐานการศึกษา และ MRA หากเราปรับตัวไม่ทัน บุคลากรไม่รู้ และเข้าใจเรื่องสมรรถนะและคุณวุฒิวิชาชีพ ก็จะทำให้สูญเสียตำแหน่งงาน ที่คนอื่นจะเข้ามา ครอบครองเพราะมีมาตรฐานที่สูงกว่า มีการสื่อสารที่ดีกว่า ก็จะทำให้เกิดการค้อยค่า สิ่งที่ต้อง ปรับปรุงไม่ใช่เรื่องฝีมือแรงงาน แต่ควรจะเน้นในเรื่องการสื่อสารหรือการพูดภาษาอังกฤษ”

การพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยวนับว่าเป็นส่วนหนึ่งของการเตรียมความพร้อม เพื่อให้ทันต่อการแข่งขันกับประเทศเพื่อนบ้าน นายเสถียร แก้วพระปราบ (สัมภาษณ์ วันที่ 21 กันยายน 2558 เวลา 10.00 น.) และนายสันติ ป้าหาวย (สัมภาษณ์ วันที่ 20 กันยายน 2558) ให้ข้อมูลในทำนองเดียวกันว่า “องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตมีเป้าหมายชัดเจน เช่น การพัฒนาท่องเที่ยวชุมชน จัดทำแผนพัฒนาสิ่งก่อสร้างอำนวยความสะดวก จัดงบประมาณในการดำเนินการส่งเสริมการท่องเที่ยว ทั้งด้านพัฒนาบุคลากร พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่เชื่อมโยงโทรม และพัฒนาจุดสำคัญเกี่ยวกับการท่องเที่ยว เช่น การสร้างหอโลฟท์การ์ด สร้างหอเตือนภัยตามชายหาด เป็นต้น ในส่วนของสมาคมธุรกิจท่องเที่ยวไปทำโรดโชว์เพื่อเชิญชวนนักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยว”

โครงการทุกปี เริ่มตั้งแต่เยาวชน ด้วยส่งเสริมเยาวชนให้เป็นมัคคุเทศก์น้อยในแต่ละโรงเรียน โดยโรงเรียนที่มีโครงการมัคคุเทศก์น้อย องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตก็ให้งบประมาณ มีการอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ สถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ให้กับนักเรียน ซึ่งในส่วนนี้สร้างให้เด็กรับรู้ รักรักท้องถิ่น ให้มีความรู้ด้านการท่องเที่ยวเพราะอยู่ในเมืองท่องเที่ยว และมีงบประมาณสำหรับการสร้างศักยภาพให้กับพนักงานโรงแรมต่างๆ มีโครงการอบรมพนักงานโรงแรมตั้งแต่ front office จน back office ให้เรื่องการบริหาร S & B ในด้านอาหารการกิน การบริการห้องพัก การปูเตียงห้องพัก การทำความสะอาด โดยที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตจะให้งบประมาณกับสมาคมการท่องเที่ยวเพื่อไปอบรมเสริมความรู้ให้พนักงานทุกๆ ปี

สำหรับภาคธุรกิจเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต มีความคิดเห็นต่อเป้าหมายของการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตว่า การท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตควรจะมีนักท่องเที่ยวเดินทางมาตลอดทั้งปี ไม่ต้องมีโลว์ซีซั่น ต้องการให้จังหวัดภูเก็ตเป็นจังหวัดการท่องเที่ยวที่มีคุณค่าและคุณภาพ คำว่า คุณค่า หมายถึง คุณค่าของคนที่มาภูเก็ตต้องมาแบบมีคุณค่า นักท่องเที่ยวมีกำลังในการจ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยว และทำอย่างไรไม่ให้ผู้ประกอบการตัดราคากันเอง

4.1.3 ปัญหาและอุปสรรคขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตในด้านอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่เป็นอยู่ และการเตรียมความพร้อมเพื่อการแข่งขันในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน มีดังนี้

ปัญหาด้าน โครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก นายธีระ เจียสกุล ประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต (สัมภาษณ์วันที่ 21 กันยายน 2558 องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต) ให้ข้อมูลว่า “ปัญหาการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก จังหวัดภูเก็ตได้รับงบประมาณในการพัฒนาน้อยมาก ในขณะที่จังหวัดภูเก็ตนำเสนอภาษีให้กับประเทศสูงในอันดับต้นๆ รองจากกรุงเทพมหานคร ในด้านโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกของจังหวัดภูเก็ตจึงต้องดำเนินการกันเอง เพื่ออำนวยความสะดวกให้กับประชาชนและนักท่องเที่ยวโดยใช้งบประมาณของท้องถิ่น โดยสิ่งที่ต้องพัฒนาได้แก่ ถนนหนทาง คูระบายน้ำ ไฟฟ้าและน้ำประปา ในการพัฒนาสิ่งเหล่านี้จะถูกลำหนดไว้ในแผนพัฒนาของจังหวัดทุกปี”

ปัญหาด้านงบประมาณ นายสันติ ป่าห้วย ผู้อำนวยการสำนักงานท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดภูเก็ต (สัมภาษณ์วันที่ 20 กันยายน 2558 เวลา 18.00 น. ณ สำนักงานท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดภูเก็ต) ให้ข้อมูลว่า “ท้องถิ่นส่งเสริมงบประมาณด้านการท่องเที่ยวน้อยไป ถ้าองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตหรือท้องถิ่นตั้งงบประมาณมาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวจริง แต่บางเทศบาลมีงบประมาณน้อยไม่เพียงพอต่อการพัฒนา” และนายธีระ เจียสกุล ประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต (สัมภาษณ์วันที่ 21 กันยายน 2558 เวลา 11.00 น.) กล่าวว่า “ในด้านงบประมาณเกิดจากการทำประชาคมทำแผนเมื่อได้แผน ก็จะทำโครงการตอบ โจทย์ความต้องการของประชาชนจึงตั้งงบประมาณขึ้นมา ทุกๆ โครงการถ้าทำจากความต้องการของประชาชนผลสัมฤทธิ์ของโครงการผลออกมาจะเป็นที่พึงพอใจของประชาชน แต่ถ้าเป็นแนวคิดบางครั้งประชาชนได้รับผลกระทบโดยจะไม่ทราบว่าถ้าทำโครงการแล้วปัญหาที่จะเกิดอะไรขึ้นประชาชนในด้านไหนก็ไม่ว่าเขาอยากได้โครงการอะไรก็ทำเลยโดยไม่มีการสอบถามประชาชนว่าต้องการหรือไม่ องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นจะมีแผนและโครงการในใจอยู่แล้ว แต่แผนและโครงการที่ต้องทำจะเป็นไปตามความต้องการของประชาชน

งบประมาณในการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต โครงการที่ทำจะใช้เงินในท้องถิ่น เป็นรายได้ที่เก็บเงินภาษีที่เก็บในท้องถิ่น ภูเก็ตเป็นเมืองกำลังพัฒนาเป็นเมืองท่องเที่ยว ส่วนหนึ่งได้จากการจดทะเบียนค่าพาหนะ ส่วนหนึ่งได้จากการเก็บภาษีค่าที่พักของนักท่องเที่ยวได้จากการเก็บภาษีทั่วไป ส่วนมากก็คือ รายได้จะมาจากท้องถิ่นเป็นหลัก เงินอุดหนุนจากรัฐบาลกลางน้อย เงินอุดหนุนส่วนมากจะเป็นด้านการศึกษา หรืออาจจะขอถ้าหากท้องถิ่นไหนมีกำลังหรือมีศักยภาพมากๆ ก็จะติดต่อรัฐมนตรี เช่น ของบสนับสนุนบางโครงการ แต่ส่วนมากในภูเก็ตก็จะทำจากการภาษีภูเก็ต บางแห่งก็ได้จากการโอนที่ดิน เช่น เทศบาลวิจิตร มีหมู่บ้านจัดสรร เมื่อซื้อบ้านก็จะจ่ายค่าธรรมเนียม ปีหนึ่งก็ประมาณ 200 ล้านและได้จากการเข้าพักของนักท่องเที่ยว”

นายภูริต มาศวงศ์ศา (สัมภาษณ์ วันที่ 23 กันยายน 2558 เวลา 13.00 น. ณ โรงแรม ป่าตอง รีสอร์ท) ให้ข้อมูลว่า “ในภาพรวมขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตซึ่งเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีขนาดใหญ่ของจังหวัดภูเก็ตแต่ไม่มีพื้นที่โดยตรง จังหวัดภูเก็ตมี 3 อำเภอ 18 องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น เช่น เทศบาลนคร เทศบาลเมือง เทศบาลตำบล และองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งกฎหมายการกระจายอำนาจไม่ได้ยกเลิ้องค์การบริหารส่วนจังหวัด จึงทำให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดเล็กไม่ได้เพราะมีสมาชิกสภาจังหวัดอยู่ ซึ่งมีเขตตามอำนาจหน้าที่ที่ล้อมตามอำนาจหน้าที่ของจังหวัดที่มีอยู่แต่ไม่มีอำนาจในการปฏิบัติ นักการเมืองจึงต้องรักษาฐานเสียงไว้คือ ประชาชนในพื้นที่ ถ้าพื้นที่ไหนผู้นำท้องถิ่นที่เป็นพวกเดียวกันก็จะเกิดความเข้มแข็ง

แผนพัฒนาเศรษฐกิจของภูเก็ตทำได้เพียงอุดหนุน หน้าที่ของการท่องเที่ยว องค์การบริหารส่วนจังหวัดไม่สามารถลงพื้นที่ได้ เพราะถ้านำเงินอุดหนุนไปลงพื้นที่ชุมชนเพื่อสร้าง community base tourism ก็จะกลายเป็นการล้างบั้งขันที่ทำให้สำนักงานตรวจเงินแผ่นดินทวงเงิน

คืนเพราะมีเงินฟุ้งซ่านอยู่แล้ว งบประมาณนำมาใช้ในเรื่องการพัฒนา เช่น ทำถนน ซุดคูคลอง ถมคลอง เป็นเรื่องที่ องค์การบริหารส่วนจังหวัดทำได้ ก็กลายเป็นเรื่องของการตึงพื้นที่ ของสจ. นั่นคือ สจ. ก็เข้าสภาเพื่อแปรญัตติเพื่อเอางบประมาณไปอุดหนุนให้องค์การบริหารส่วนตำบลหรือเทศบาล ซึ่งความจริงแล้วทั้งสองหน่วยงานนี้มีงบประมาณอยู่แล้วในเรื่องของการกระจายอำนาจ หรือการกระจายรายได้ ทำให้เกิดความซ้ำซ้อน แต่ในส่วนของการท่องเที่ยวมองปัญหาในส่วนนี้จึงจะทำในเรื่องการตลาดเชิงรุก เป็นเรื่องของนโยบาย องค์การบริหารส่วนจังหวัดสามารถที่จะให้เงินอุดหนุนได้เพราะเป็นเรื่องไม่ซ้ำ เป็นกรอบการปฏิบัติที่เหมือนกันทุกปีจริงแต่มีการเปลี่ยนแปลงของสภาพตลาด สภาพเศรษฐกิจ กลุ่มตลาดเป้าหมาย ที่ต้องรักษามาไว้และเพิ่มใหม่ขึ้นมา จึงทำให้โครงการมีนวัตกรรม พอมีนวัตกรรมก็จะมีตัวชี้วัดชัดเจนว่าทำแล้วเกิดอะไรขึ้น องค์การบริหารส่วนจังหวัดจึงอุดหนุนให้งบประมาณกับสมาคมการท่องเที่ยวภูเก็ต โดยไม่เกี่ยวข้องกับฐานเสียงไม่เกี่ยวข้องกับการบริหารในพื้นที่ ไม่เกี่ยวข้องกับชุมชน แต่ทำตลาดเชิงรุกเพื่อประโยชน์ของทุกคนในภาพรวมทำได้โดยไม่ขัดกับหลักการ นโยบายของ องค์การบริหารส่วนจังหวัด หลักการกระจายอำนาจ ในการที่สมาคมการท่องเที่ยวภูเก็ต จะทำโครงการก็จะกำหนดนโยบายภาพรวมการตลาด เขียนแผนงาน โครงการ แล้วจึงนำเสนอสภา เพื่อให้สภา องค์การบริหารส่วนจังหวัดเห็นชอบและเมื่อนุมัติแล้ว สมาคมฯก็จะดำเนินการตามที่อนุมัติ โดยสภา องค์การบริหารส่วนจังหวัดเข้ามาสนับสนุนภาคการท่องเที่ยวประมาณ 15 ปีที่ผ่านมา เริ่มจากการสนับสนุนการท่องเที่ยวในเชิงรุกด้านการตลาดและประสบผลสำเร็จมาโดยตลอด

แผนพัฒนาการท่องเที่ยวจะทำได้หรือไม่ต้องขึ้นอยู่กับชุมชน การที่จะทำอะไรนั้น กระทรวงฯ เคยไปสอบถามความต้องการหรือไม่ วิธีการคิดแบบบนลงล่างต้องเล็ก การจะเขียนโครงสร้าง นโยบาย หรือแผนต่างๆ นั้นจะต้องมีการพูดคุยประชุมสัมมนา หรือการทำ work shop การเขียนโครงสร้างหลักการยุทธศาสตร์จะต้องมองแบบมีส่วนร่วม ใครเป็นผู้มีส่วนได้เสีย ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และชุมชนต้องมีการตกลงกันได้ มิติที่ยึดติดในกรอบ 4 ปี ต้องยกเลิกเพราะมีการย้ายผู้บริหาร ถ้าจะทำงานพัฒนาจะต้องมีระยะสั้น ระยะกลาง และระยะยาว แล้วใส่ในกลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย จึงจะทำให้อยู่ได้ชุมชนยอมรับ ราชการมีงบ มีนโยบาย ภาคเอกชนเป็นฝ่ายตัวจักรตัวเดิน อยู่บนขอบของผู้มีส่วนได้เสีย คือ การไม่ล้ำเขตของตัวเอง ทั้งสามอย่างจะต้องอยู่บนแกนของระบบ คือ การพึ่งพา ความสมดุล และบุคลิกธรรมที่สร้างให้เกิดสังคม เศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อมอยู่ร่วมกันได้ แล้วมีการตั้งระยะเวลาเป็น 5 ปี 10 ปีและ 15 ปี จะทำให้เกิดการท่องเที่ยวที่มีวิสัยทัศน์ การพัฒนาการท่องเที่ยวชุมชนอย่างยั่งยืนและการท่องเที่ยวชุมชนอย่างยั่งยืน”

สำหรับปัญหาด้านบุคลากร ซึ่งบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ส่วนใหญ่จะขาดทักษะด้านการใช้ภาษาต่างประเทศ นายภูริต มาศวงศ์ศา (สัมภาษณ์วันที่ 23 กันยายน 2558 เวลา 13.00 น. ณ โรงแรมป่าตองรีสอร์ท) กล่าวว่า “เมื่อภูเก็ตเติบโตแบบก้าวกระโดด ล้าหน้า AEC การพัฒนาบุคลากรเพื่อต้อนรับนักท่องเที่ยวควรจะมองในสองประเด็น คือ ระบบ

เศรษฐกิจ และระบบอุตสาหกรรม โดยระบบเศรษฐกิจจะพึ่งพาเรื่องการประกอบอาชีพ รายได้ ถ้าประชาชนในท้องถิ่นมีอาชีพมีรายได้ทำได้อย่างเต็มที่ก็จะเป็นเศรษฐกิจที่ล้นไหลประชาชนอยู่ดีกินดี แต่ถ้าเกิดความชะงักงันเพราะมีแรงงานต่างชาติเข้ามาเนื่องจากการเปิดเสรี และผ่านข้อตกลง MRA (Mutual Recognition Arrangements หมายถึง ข้อตกลงยอมรับร่วมคุณสมบัตินักวิชาชีพ เป็นข้อตกลงเกี่ยวกับการแสวงหาจุดยอมรับร่วมกันเรื่องคุณสมบัติของผู้ทำงานด้านบริการ ในกลุ่มนักวิชาชีพ ได้แก่ แพทย์ วิศวกร สถาปนิก นักบัญชี เป็นต้น) ที่ทุกประเทศต้องเขียนร่วมกันใน 2 แผนก 11 สาขา 32 ตำแหน่งงาน มีใบประกาศนียบัตรแล้วเดินทางไปทำงานที่ไหนก็ได้ ถ้าหากข้อตกลงนี้เกิดขึ้นประเทศไทยจะสูญเสียทางเศรษฐกิจเพราะแรงงานจะเกี่ยวข้องกับการศึกษา มาตรฐานการศึกษา คุณวุฒิวิชาชีพ ทักษะและประสบการณ์ฝีมือแรงงานไม่เป็นรองใคร แต่เป็นรองในเรื่องของการสื่อสาร ภาษาอังกฤษของไทยอยู่ในอันดับ 8 ของอาเซียน การศึกษาอยู่ในอันดับ 6 ของอาเซียน ในระบบเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นก็จะเสียหายและส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรม ทั้งอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและบริการ เพราะคนเหล่านี้เมื่อเข้ามาแล้วก็จะอยู่ในอุตสาหกรรมหมด เพราะเป็นอุตสาหกรรมที่หางานง่าย ใช้ภาษาเป็นหลัก และไม่ได้ใช้เฉพาะท้องถิ่นแต่จะรับนักท่องเที่ยวต่างชาติ ซึ่งเป็นสิ่งที่ผลิตผลลัพธ์ทางเศรษฐกิจออกมาเป็นมูลค่ารายได้ของประชากร ดังนั้น AEC จึงมีอยู่ 2 ฐาน คือ มาตรฐานการศึกษา และ MRA หากเราปรับตัวไม่ทัน บุคลากรไม่รู้และเข้าใจเรื่องสมรรถนะและคุณวุฒิวิชาชีพ ก็จะทำให้สูญเสียตำแหน่งงานที่คนอื่นจะเข้ามาครอบครอง เพราะมีมาตรฐานที่สูงกว่า มีการสื่อสารที่ดีกว่า สิ่งที่ต้องปรับปรุงไม่ใช่เรื่องฝีมือแรงงาน แต่ควรจะเน้นในเรื่องการสื่อสารหรือการพูดภาษาอังกฤษ

วิธีการที่จะพัฒนา ควรมีการปรับปรุงอย่างต่อเนื่องตามแบบญี่ปุ่น คือ ไคเซ็น ทำไมไม่เอามาใช้ นักวิชาการทางการศึกษามองไปเรื่องข้อเสียเปรียบข้อได้เปรียบที่ทุกคนรู้จักกันอยู่ แต่ไม่พิจารณาว่าควรจะทำอะไรก่อน แต่ไปจับเรื่องฝีมือแรงงานที่จะไปแข่งโดยคิดว่าตัวเองเก่ง ซึ่งเป็นการพัฒนาในเรื่องที่เก่งอยู่แล้วไปพัฒนาก็ทำให้เกิดการสูญเสียงบประมาณ ในทางกลับกันในสิ่งที่ควรพัฒนา คือ พื้นฐานทางการศึกษา ที่จะทำให้จากระดับ 6 ให้ขึ้นเป็นระดับ 3 ภาษาอังกฤษจากระดับ 8 ให้เป็นระดับ 5 ตัวชี้วัดตรงนี้จะต้องเอาสมรรถนะหลักขึ้นมาก่อน ซึ่งเป็นประเด็นปัญหาเราสูญเสียเรื่องอะไรแล้วนำมาพัฒนา โดยนำหลักการแก้ปัญหาต่างๆ มาใช้ เช่น knowledge understanding skill attitude behavior 4 ตัวนี้ ใน MRA มีหมด และการเรียนรู้ การฝึกอบรม การสอนงาน การสัมมนา และการปฏิบัติ เช่น ถ้ารู้ว่าอ่อนภาษาทำไมไม่สอนภาษา ซึ่งทุกวันนี้ 2 ภาษาไม่พอสอน 3 ภาษา เพราะต้องมีอาเซียนบวก 1 บวก 2 และบวก 3 ธนาคารไทยพาณิชย์ได้เปลี่ยนทุกระบบใช้เป็นภาษาอังกฤษ อย่างน้อยไทย - อังกฤษต้องให้ได้

ในการพัฒนามีหลายรูปแบบทั้งในระยะสั้น ระยะกลางและระยะยาว ซึ่งภาษาเป็นการพัฒนาระยะกลางที่ไม่สามารถเสร็จภายในวันเดียวต้องใช้เวลาการพัฒนา การซึมซับ การเรียนรู้ ถ้าเรื่องนี้เริ่มเมื่อ 5 ปีที่แล้วตอนที่รวมอาเซียน ดังนั้นในการเตรียมความพร้อมเข้าสู่อาเซียนในเรื่อง

ฝีมือแรงงานเราไม่เป็นรองกัน แต่ในเรื่องของการสื่อสารเท่านั้นที่ยังค้อยู่ในการพัฒนาด้านนี้ทำให้ทั้งภาครัฐและภาคเอกชนสามารถทำไปพร้อมกันได้ โดยนโยบายภาครัฐจะต้องกำหนดอย่างน้อยวันละ 3 ชั่วโมง เริ่มจากในระดับมัธยม ระดับมหาวิทยาลัย มาสู่ภาคบริการ รัฐบาลให้นโยบายและสนับสนุนมาจัดเป็น language center (ศูนย์บริการทางภาษา) มอบหมายให้กระทรวงที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวทำ ที่ศูนย์ภาษาจะจัดอบรมให้กับครูสอนภาษา หัวหน้างานบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาภายในหน่วยงานมาพัฒนา และสอนต่อพนักงานของตนจนเกิดเป็นเครือข่าย เน้นการสนทนา การแก้ไขปัญหาเรื่องภาษาให้กับคนในชุมชน leader tourism ซึ่ง QR code สามารถช่วยได้ด้วยการโหลดลงในโทรศัพท์ อยากรู้ภาษาอะไรก็เปิดดู”

ดังนั้น ปัญหาของการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตที่เกิดขึ้นอย่างเห็นได้ชัด จากการเติบโตด้านการท่องเที่ยวแบบก้าวกระโดดทุกปีจำนวนนักท่องเที่ยวมีเพิ่มขึ้นมาเรื่อยๆ โครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกในยุทธศาสตร์ที่ 1 ยังไม่ตอบโจทย์ ยังขาดอยู่อีกมาก ทุกวันนี้ก็ต้องดูแลตนเอง ทั้งเรื่องน้ำ ไฟฟ้า ถนนหนทาง บริการขนส่ง และสิ่งอำนวยความสะดวกหลายๆอย่างที่โตไม่ทัน ในภาคธุรกิจเอกชนต้องจัดมีจัดหาตนเองให้ทันกับนักท่องเที่ยวให้ภาครัฐจัดหาให้ก็คงไม่ทัน แต่ที่โครงสร้างหลักๆ เช่น ถนนก็ต้องอยู่กับสภาพที่มีอยู่ การจราจรติดขัดมากขึ้น ระบบขนส่งมวลชนมีการวางแผนแม่บทเพื่อรองรับการขยายตัวของนักท่องเที่ยว ทุกคนก็ต้องพยายามดูแลตัวเอง โรงแรมก็ต้องจัดรถไว้บริการนักท่องเที่ยว ใช้บริการแท็กซี่นอกระบบและในระบบบ้าง เท่าที่พอจะจัดหาได้ แต่ในเรื่องน้ำก็ไม่ถึงกับขาดแคลน แต่ระบบประปาก็ไม่พอเพียงต้องหาซื้อจากภาคเอกชน เป็นต้นทุนหลักของโรงแรม ทำให้ต้นทุนการผลิตสูงขึ้น การบริหารจัดการภาครัฐในท้องถิ่นในจังหวัดไม่สามารถแก้ปัญหาได้ 32 หน่วยงานในจังหวัดที่ไม่ได้ขึ้นตรงกับผู้ว่าราชการจังหวัด ไฟฟ้า ประปา ก็เป็นหนึ่งในนั้น ประปาก็ขึ้นอยู่กับการประปาส่วนภูมิภาค ใครจะมีอำนาจในการสั่งจ่ายได้ ถ้าไม่บูรณาการอย่างเห็นได้ชัดหรือความตั้งใจจริงที่จะแก้ปัญหาให้กับพื้นที่ อย่างประปาถ้าจะทำให้เกิดประโยชน์สูงสุดให้กับผู้ใช้บริการ หนึ่งน้ำดิบ สองระบบส่งสามเส้นทาง หรือระยะทางในการขนส่ง ถ้าทั้งสามส่วนนี้ไม่สอดคล้องกับความต้องการของพื้นที่ได้ก็ไม่สามารถที่จะแก้ปัญหาได้ มีน้ำดิบพอไหมก็น่าจะพอได้ระดับหนึ่ง แต่ระบบท่อซึ่งเป็นหัวใจหลักที่นำน้ำไปยังผู้ใช้ไม่ได้รับการแก้ไขปรับปรุง เพราะใช้งานมานานก็ไม่สามารถตอบโจทย์

ปัญหาเรื่องน้ำไม่เพียงพอต่อการให้บริการประชาชนและนักท่องเที่ยว นั้น ทางภาครัฐและภาคเอกชนได้ร่วมมือกันหาวิธีการแก้ไขปัญหา น้ำดิบ โดยภาครัฐอันได้แก่ หน่วยงานของท้องถิ่น ทั้งองค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล และองค์การบริหารส่วนตำบล ได้หาแนวทางแก้ไขปัญหาน้ำดิบ ด้วยการทำเขื่อนบางเหนือลำห้วยเกาะ เขื่อนบางวาดท้ายเกาะ เพื่อทำแหล่งน้ำขนาดใหญ่สำหรับจ่ายน้ำให้กับประชาชน ซึ่งพื้นที่ทำเพราะเป็นแหล่งทรัพยากรในพื้นที่ องค์การบริหารส่วนจังหวัดทำ จังหวัดทำ แต่พอจะเชื่อมต่อกับระบบส่งก็ต้องใช้ระบบประปา แต่ประปามาลงทุนให้หรือไม่ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง องค์การบริหารส่วนจังหวัดหรือจังหวัดก็ไม่สามารถทำระบบ

ท่อไปสู่ครัวเรือนได้ เพราะเป็นของการประปา แต่ก็ยังมีหน่วยงานภาคเอกชนที่หาวิธีการแก้ไข ปัญหาเรื่องน้ำ โดยนำใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่มาผลิตน้ำ ด้วยการนำน้ำเสียมาผ่านกระบวนการ RO แล้วได้น้ำสะอาดไว้ใช้และจำหน่ายต่อไป ถ้าหากโรงแรมต้องการใช้น้ำก็จะต้องซื้อและนำรถไปขน น้ำเองจากโรงผลิตน้ำ

การแก้ปัญหาในเรื่องน้ำ เป้าหมายหลักมีทั้งการวางแผนทั้งระยะสั้นและระยะยาว แต่เราก็บอกว่า ถ้าสามารถแก้ปัญหาแบบท่อก็สามารถแก้ปัญหาได้ระดับหนึ่ง พยายามส่งต่อ ข้อมูลให้ได้มากที่สุด แต่การประสานงานระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนเป้าหมายต่างกัน เรา ต้องการก็คือทำอะไรให้ตอบโจทย์ได้ตลอดเวลาคือ มีน้ำใช้ได้ตลอดเวลา นักท่องเที่ยวมาแล้วก็ ต้องมีน้ำใช้ตลอด ไม่ใช่คอยบอกนักท่องเที่ยวว่าควรใช้น้ำเวลาไหนบ้าง ทางโรงแรมจึงต้องซื้อน้ำไว้ ใช้ พอคุยกับภาครัฐก็ขยายหาแหล่งน้ำเพิ่ม ขุดแหล่งน้ำเพิ่ม แต่ที่ต้องการก็คือ ภาครัฐจะต้องขยาย ให้น้ำใช้ได้ตลอด โดยการนำน้ำจากเขื่อนเขี้ยวหาลาน จังหวัดสุราษฎร์ต่อท่อตรงมายังเกาะ เมื่อถึงเวลานั้นก็ไม่มีปัญหาจำเป็นแล้ว เพราะทุกวันนี้เทคโนโลยีสามารถช่วยเหลือได้ โดยการทำน้ำดื่มให้เป็น น้ำจืด ภาครัฐไม่ได้มองในแง่นี้ และภาครัฐจะต้องลงทุนซึ่งเป็นเรื่องปกติที่ต้องให้บริการสาธารณะ

ปัญหาที่สำคัญของการจัดการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตอีกประการหนึ่งก็คือ ปัญหาด้านบุคลากรด้านการท่องเที่ยว เช่น พนักงานในโรงแรม สถานประกอบการ ห้างสรรพสินค้า และแหล่งท่องเที่ยวชุมชน รวมถึงมักคุเทศน์ ยังขาดทักษะด้านการสื่อสารภาษาต่างประเทศ เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน ภาษาเกาหลี ภาษาฝรั่งเศส ภาษารัสเซีย ซึ่งนับว่าเป็นปัญหาสำคัญที่จะต้อง แก้ไข เมื่อพิจารณาการจัดอันดับความสามารถด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษแล้วจะเห็นว่าประเทศไทยอยู่ในอันดับที่ 8 ของอาเซียน ในการพัฒนาทักษะด้านการสื่อสารภาษาต่างประเทศนั้น ควรจะมี หน่วยงานรับผิดชอบจัดตั้งศูนย์พัฒนาภาษาให้กับบุคลากรด้านการท่องเที่ยว โดยเริ่มจากการจัด ชั่วโมงสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนระดับมัธยมศึกษาและมหาวิทยาลัยให้มีจำนวนชั่วโมงมากขึ้น

การพัฒนาบุคลากรบางเรื่องภาครัฐยังสู้ภาคเอกชนไม่ได้ ซึ่งองค์การบริหารส่วน จังหวัดมีการจัดทำที่ชัดเจน เช่น อบรมไลฟ์การ์ด ในการเข้าสู่ AEC มีการบูรณาการการบริหาร ระหว่างภาครัฐและเอกชน สำนักงานท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดภูเก็ตมีความพอใจไม่เต็มร้อย ถ้า ภาคเอกชนเปิดใจในทุกเรื่อง เช่น ต้องให้ข้อมูลเกี่ยวกับการของบประมาณ เพราะภาคเอกชนต้องการ ผลประโยชน์เป็นอันดับแรก แต่ภาครัฐไม่หวังผลประโยชน์ เมื่อภาครัฐให้การสนับสนุนคล้ายกับว่า มีส่วนช่วยสนับสนุนให้ภาคเอกชนมีผลกำไร แต่ภาคเอกชนจะขอการสนับสนุนโดยการให้ข้อมูล อย่างเปิดใจในทุกเรื่อง เช่น มีงบประมาณไม่เพียงพอ เพื่อขอความช่วยเหลือจากภาครัฐ โดย ภาคเอกชนไม่ทำเพื่อกำไรเกินควรและทำเพื่อสังคม สำนักงานท่องเที่ยวและกีฬาและภาครัฐก็ยินดีที่ จะให้การสนับสนุนอย่างเต็มที่ เพื่อให้การท่องเที่ยวมีการพัฒนาอย่างเต็มที่ เช่น ลากู๋นำมาราธอน ทำให้ภาคเอกชนได้รับผลกำไร เพราะภาคธุรกิจเอกชนหางบประมาณจากภาครัฐ และหา สปอนเซอร์จากเอกชนด้วยตัวเอง สำนักงานท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดภูเก็ตต้องการให้ภาคเอกชน

เข้ามาขอความช่วยเหลืออย่างเปิดใจ ไม่ใช่มีการตั้งเป้าหมายเป็นเม็ดเงิน

เมื่อประเทศไทยจะเข้าสู่ AEC ปัญหาด้านแรงงาน ภูเก็ตจะมีปัญหากับแรงงานชาวพม่าเป็นส่วนใหญ่ เพราะพม่ามี G To G หรือข้อตกลงกับรัฐ ในการออก work permit ในการมาทำงานต้องเป็นบริษัท แต่ในทางกลับกันก็จะมีทั่วไป ส่วนต่างชาติอื่นๆ จะไม่ค่อยมี ถ้าเป็นชาติอื่นๆ ก็จะมาในลักษณะคุณภาพ เช่น นักร้อง นอกจากนี้ ภูเก็ตทุกวันนี้ก็มีปัญหาไม่แตกต่างจากสังคมเมือง การออกจากบ้านแต่เข้าไปโรงเรียน เนื่องจากปัญหาการจราจรและมีปัญหาเรื่องน้ำเสีย

ภูเก็ตมีปัญหาในเรื่องไกด์ ก็คือ ไกด์นำเที่ยวท้องถิ่นส่วนใหญ่จะขาดทักษะด้านการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสาร เช่น ปัญหาเรื่องภาษาเกาหลีเพราะคนในท้องถิ่นไม่สามารถใช้ภาษาต่างประเทศได้เลยจำเป็นต้องใช้ไกด์ชาวเกาหลี สิ่งที่น่าเป็นห่วง คือ เราไม่ทราบว่าคนที่ไกด์บรรยายนั้นไปไหนทางไหน ให้ข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยว โบราณวัตถุ ถูกหรือไม่ รวมทั้งปัญหาของภาษาจีน และภาษารัสเซีย

4.1.4 ข้อเสนอแนะในการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเพื่อเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน มีดังนี้

นายสันติ ป่าห้วย ผู้อำนวยการสำนักงานท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดภูเก็ต (สัมภาษณ์ วันที่ 20 กันยายน 2558 เวลา 18.00 น.) ให้ข้อเสนอแนะว่า “การพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตต้องเป็นการบูรณาการของหน่วยงานทุกหน่วยงาน ซึ่งทุกหน่วยงานมุ่งทำเพื่อการท่องเที่ยว แต่เป็นแบบต่างคนต่างทำ น่าจะนำมาประชุมร่วมกัน ซึ่งอาจจะเป็นโมเดลใหญ่ของจังหวัดภูเก็ตถ้าร่วมกันทุกฝ่าย ไม่มีการเอาเปรียบกันเรื่องงบประมาณให้เป็นกิจกรรมที่ยิ่งใหญ่ แต่ทุกวันนี้ทำไม่ได้ ต้องอาศัยอำนาจของผู้ว่าราชการจังหวัด แต่หน่วยงานทุกหน่วยงานก็ไม่เปิดใจไม่ยอมรับความจริง แต่ถ้าเป็นผู้ว่า CEO ต่อไปก็จะมิงงบประมาณรวม ผู้ว่า CEO ที่ต้องสั่งการได้ทุกภาคส่วน แต่ในทุกวันนี้ผู้ว่าไม่กล้าสั่งการ”

ส่วนนายธีระ เจียสกุล ประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต ในฐานะผู้แทนของประชาชนในท้องถิ่นหรือตัวแทนประชาชน (สัมภาษณ์วันที่ 21 กันยายน 2558 เวลา 11.00 น.) ให้ข้อเสนอแนะว่า “การทำกิจกรรมประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยว ควรมีการคัดเลือกกลุ่มนักท่องเที่ยวเพื่อให้การท่องเที่ยวของภูเก็ตมีคุณภาพ เช่น ถ้าไปประเทศจีนก็ควรไปโรดโชว์จังหวัดหรือมณฑลที่มีประชาชนที่เขาร่ำรวย มีนิสัยใจคอดี มีความเป็นระเบียบร้อย ในประเทศจีนมีประชาชนหลายชนชั้น บางเมืองก็มีคนรวย บางเมืองก็ไม่ใส่ใจเรื่องความสะอาด การไปโรดโชว์ก็ควรจะต้องสรรหานักท่องเที่ยวที่มีคุณภาพ

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม จะเห็นได้ว่าถ้าไปต่างประเทศในแต่ละประเทศก็จะมีเอกลักษณ์ของตน เช่น ญี่ปุ่นก็จะมีความสะดวก ไม่วุ่นวาย ภูเก็ตทุกวันนี้ก็มีปัญหาไม่แตกต่างจากสังคมเมือง การออกจากบ้านแต่เข้าไปโรงเรียน มีปัญหาเรื่องน้ำเสีย ดังนั้นการออกใบอนุญาตโรงแรม ที่พัก อพาร์ทเมนต์ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจะต้องปฏิบัติให้อยู่ในกรอบกติกาของ

บ้านเมือง ไม่ควรคำนึงถึงพรรคพวกมากจนเกินไป ทั้งหมดนี้ก็อยู่ที่ตัวแทนประชาชน ส่วนกลาง
องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่จะนำไปพิจารณา

ดร.กฤษฎา ตันสกุล นายกษมาคมโรงแรมไทยภาคใต้ ในฐานะตัวแทนภาคธุรกิจ
เอกชน (สัมภาษณ์วันที่ 22 กันยายน 2558) กล่าวว่า “การแก้ปัญหาโดยมีการวางแผนในระยะสั้น
ระยะกลาง และระยะยาว มีการประสานงานระหว่างภาครัฐและภาคเอกชน โดยเฉพาะการแก้ปัญหา
เรื่องน้ำประปา ที่ไม่เพียงพอกับการให้บริการประชาชนและนักท่องเที่ยว ควรมีการแต่งตั้ง
คณะกรรมการร่วมกันระหว่างภาคเอกชนและองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตในการจัดทำ
แผนงาน กำหนดนโยบาย และบริหารงบประมาณในการจัดการท่องเที่ยว รูปแบบของ
คณะกรรมการร่วม ออบจ. ประกอบด้วย ข้าราชการประจำของกองทัพเรือ คณะสงฆ์ ที่มาจากการ
เลือกตั้งของประชาชน ข้าราชการประจำระดับจังหวัด ในสัดส่วนประมาณ 40% น่าจะเป็น
ภาคเอกชนที่อยู่ในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวไม่ว่าจะเป็น สมาคมโรงแรม หอการค้าสมาคมธุรกิจ
ท่องเที่ยว สภาอุตสาหกรรม มัคคุเทศน์ เพื่อมาช่วยกันดูว่าจะเองงบประมาณที่มีอยู่มาสร้างความเป็น
ภูเก็ตเกี่ยวกับการท่องเที่ยวให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ทั้งเรื่องกิจกรรมการส่งเสริมการตลาด
การตลาดระหว่างประเทศ และการพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยว”

นายภูริต มาศวงศ์ศา ประธานสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตและอุปนายก
สมาคมธุรกิจท่องเที่ยวภูเก็ต (สัมภาษณ์วันที่ 23 กันยายน 2558) ให้ข้อเสนอแนะว่า “แนวคิดในการ
ขับเคลื่อน 4 M ของภูเก็คนั้น ควรพิจารณาความเป็นไปได้ และบริบทสภาพแวดล้อมของพื้นที่
จังหวัดภูเก็ตไม่พร้อมที่จะทำคอนเวนชันหรือเอ็กซ์โปชันได้ เพราะสนามบินภูเก็ตมีพื้นที่จำกัด ไม่
สามารถที่จะทำคาร์โก้ได้ จึงไม่มีที่เก็บสินค้า มีแต่ที่จอดเครื่องบินสำหรับนักท่องเที่ยว ทำเรือสำเภา
ไม่มีที่ที่จะให้เรือส่งสินค้าขนาดใหญ่ไหลลดของเข้ามา ภูเก็ตจึงไม่พร้อมที่จะจัดงานแสดงสินค้า
ขนาดใหญ่ รัฐบาลไปส่งเสริมให้ภูเก็ตเป็น MICE นั้นเป็นไปได้ไม่ได้ สำหรับ medical hub ก็ยังสามารถ
จะทำได้ โดยมีการพ่วงกับพวกสปา ในส่วนของ marina ซึ่งกระทรวงการท่องเที่ยวยังติดกับ
maritime หรือพานิชนาวิ แต่ถ้าเป็น marina hub มีความเป็นไปได้เพราะเป็นท่าจอดเรือยอชท์ ซึ่ง
ภูเก็ตมีอยู่แล้ว 4 แห่ง แล้วเพิ่มอีก 2 แห่ง จัดสิ่งอำนวยความสะดวกในเรื่องน้ำและไฟ ที่สำคัญต้องมี
เรือดับเพลิง เพราะภูเก็ตไม่มีเรือดับเพลิง

Man power เวลานี้ขาดแคลนมาก ซึ่งตอนนี้ได้ส่งเสริมให้อาชีวะออกมาส่งเสริมการ
เรียนรู้ด้านอาชีวศึกษา โดยให้มีการฝึกอาชีพ แต่นักวิชาการสมัยใหม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงระบบ
การศึกษาว่า การศึกษาในประเทศไทยต้องสะท้อนภาพความจริงว่า ได้พัฒนาการศึกษาไปแล้วทุก
คนต้องจบปริญญาตรี วุฒิปริญญาตรี ม.6 ซึ่งมองในเรื่องของการศึกษา แต่ไม่ได้มองเรื่องโอกาสทาง
การศึกษาของคนชนบทว่าเป็นไปได้หรือไม่ ทำให้เกิดช่องว่างระหว่างชนชั้น นโยบายของ คสช.ได้
ส่งเสริมการศึกษาในระดับอาชีวะ สอนให้คนรู้จักทำมาหากินทางธุรกิจ”

ดังนั้น ข้อเสนอแนะสำหรับการแก้ปัญหา ต้องมีการวางแผนทั้งระยะสั้นและระยะยาว

เพื่อแก้ปัญหาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก ส่งเสริมการประสานงานระหว่างภาครัฐและภาคเอกชน นำเทคโนโลยีมาช่วยแก้ปัญหาในเรื่อง น้ำประปา ผลักดันให้เกิดการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ควรจะมีคณะกรรมการร่วมในการบริหารจัดการงบประมาณที่ใช้ในการจัดการท่องเที่ยว ควรจะต้องมีคนในส่วนของท่องเที่ยวเข้าไปมีส่วนร่วมบริหารจัดการ ควรมีคณะกรรมการร่วมในการแก้ปัญหา ประกอบด้วย ข้าราชการประจำของกองทัพเรือขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต คณะสมาชิกองค์การบริหารส่วนจังหวัดที่มาจาก การเลือกตั้งของประชาชน ข้าราชการประจำระดับจังหวัด อีกประมาณ 40% ควรจะเป็นภาคเอกชนที่อยู่ในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวไม่ว่าจะเป็นสมาคมโรงแรม หอการค้าจังหวัดภูเก็ต สมาคมธุรกิจท่องเที่ยว สภาอุตสาหกรรม มัคคุเทศน์ เพื่อมาช่วยกันดูว่าจะเองงบประมาณที่มีอยู่มาสร้างความเป็นภูเก็ตเกี่ยวกับการท่องเที่ยวให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน

จากข้อมูลดังกล่าว เป็นการสังเคราะห์ผลการสัมภาษณ์และสังเคราะห์เอกสาร สรุปได้ดังนี้

ตารางที่ 4.1 การสังเคราะห์ผลการสัมภาษณ์ตามกรอบแนวคิดการวิจัย จำแนกตามตัวแปรที่ศึกษา

หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต			
	นโยบายและแผนพัฒนา	การสนับสนุนและกำกับภาคเอกชน	การจัดงบประมาณและบุคลากร	เป้าหมายของการพัฒนา
ผู้อำนวยการกองและแผนงานองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต ในฐานะตัวแทนองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต	1. นำนโยบายและแผนพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวมาปรับใช้ให้สอดคล้องกับบริบทของจังหวัดภูเก็ต 2. ประสานงานระหว่างหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน ในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต	1. ให้ภาคเอกชนเสนอแผนงานพัฒนาการท่องเที่ยว 2. สนับสนุนด้านการตลาดท่องเที่ยว จัดกิจกรรมโรดโชว์ 3. เชิญชวนองค์กรต่างๆ ส่ง บุคลากรเข้ามาฝึกอบรม เช่น มัคคุเทศน์ การทำอาหาร ภาษาดังประเทศ	1. มีงบประมาณในการจัดกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยว 2. งบประมาณเพื่อนพัฒนาในด้านต่างๆ เช่น บุคลากร แหล่งท่องเที่ยว สร้างระบบความปลอดภัย สร้างหอเตือนภัยตามชายหาด	1. เป้าหมายทางเศรษฐกิจจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต			
	นโยบายและแผนพัฒนา	การสนับสนุนและกำกับภาคเอกชน	การจัดงบประมาณและบุคลากร	เป้าหมายของการพัฒนา
ผู้อำนวยการสำนักงานท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดภูเก็ต ในฐานะตัวแทนรัฐบาล	1. นโยบายและแผนพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต บางส่วนมีความแตกต่างจากนโยบายและแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ เนื่องจากท้องถิ่นและภาครัฐมีความแตกต่างกันในเรื่องพื้นที่ ระบบการคิดและระบบงบประมาณ 2. การพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตมีเป้าหมายชัดเจน เช่น พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวชุมชน พัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวก	1. องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตให้การสนับสนุนภาคเอกชนเต็มที่ตามแผนงานที่ภาคเอกชนขอ 2. สนง. ท่องเที่ยวและกีฬาภูเก็ตให้การสนับสนุนท้องถิ่นในเรื่องการจัดทำแผนและให้ความรู้ บุคลากรของท้องถิ่น 3. สนง. ท่องเที่ยวและกีฬาภูเก็ตพร้อมที่จะให้การสนับสนุนภาคเอกชนในด้านงบประมาณและการตลาด	1. สนง. ท่องเที่ยวและกีฬาภูเก็ต มองว่า ท้องถิ่นส่งเสริมงบประมาณด้านการท่องเที่ยวน้อยเกินไป โดยบางท้องถิ่นนำงบประมาณไปใช้ในส่วนอื่นๆ	1. จำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น ทำให้เศรษฐกิจของภูเก็ตดีขึ้น 2. คนในท้องถิ่นทำตัวเป็นเจ้าบ้านที่ดีในภาคธุรกิจ ผู้ประกอบการไม่หลอกลวง เอาเปรียบนักท่องเที่ยว 3. นักท่องเที่ยวที่มีภูเก็ตต้องมีคุณภาพ และมีคุณค่า มีความพร้อมที่จะจ่าย 4. ผู้ประกอบการไม่ตัดราคาตัวเอง
ประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต ในฐานะตัวแทนภาคประชาชน	1. องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตมีแผนงาน/โครงการด้านการท่องเที่ยว ประเด็นยุทธศาสตร์ต้องสร้างความเชื่อมั่นในการส่งเสริมการ	1. ภูเก็ตมีกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยว เช่น ประเพณีถือศีลกินผัก ที่ปฏิบัติกันมาเป็นร้อยปี ในช่วงกิจกรรมนี้จะมีนักท่องเที่ยวเดิน	1. การใช้งบประมาณขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตจะเป็นเงินรายได้จากการเก็บภาษีในท้องถิ่น 2. ด้านบุคลากร องค์การบริหารส่วน	1. ภูเก็ตต้องเป็นเมืองท่องเที่ยวที่มีคุณภาพ การจัดโรคโควิดก็ควรจะเลือกในเมืองที่มีคุณภาพ มีประชาชนที่มีฐานะทางการเงินดี มีนิสัยใจคอ

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต			
	นโยบายและแผนพัฒนา	การสนับสนุนและกำกับภาคเอกชน	การจัดงบประมาณและบุคลากร	เป้าหมายของการพัฒนา
	ท่องเที่ยว 2. แผนพัฒนา ท่องเที่ยวของ จังหวัดภูเก็ตบาง แผนงานทำเกินกว่า แผนพัฒนาการ ท่องเที่ยวแห่งชาติ 3. การทำแผนงาน/ โครงการของ องค์การบริหารส่วน จังหวัดภูเก็ตได้มา จากการทำ ประชาคมหมู่บ้าน และจัดลำดับ ความสำคัญ	ทางเข้ามาจำนวน มาก องค์การบริหาร ส่วนจังหวัดช่วย ประชาสัมพันธ์ ช่วยเหลือสิ่งของ ให้กับศาลเจ้าต่างๆ 2. กิจกรรมอาหาร พื้นเมือง และ ส่งเสริมสินค้าที่เป็น เอกลักษณ์ของภูเก็ต 3. ส่งเสริมกิจกรรม การท่องเที่ยวในวัน สงกรานต์ปีเก่าต้อนรับ ปีใหม่	จังหวัดภูเก็ตให้การ ส่งเสริมเยาวชนเป็น มักคุเทศน์น้อย โดย ให้โรงเรียนจัดทำ โครงการเสนอมายัง องค์การบริหารส่วน จังหวัด จากนั้น องค์การบริหารส่วน จังหวัดก็จะให้ งบประมาณ สนับสนุน สำหรับ บุคลากรที่อยู่ใน สถานประกอบการ เช่น โรงแรม องค์การบริหารส่วน จังหวัดภูเก็ตก็มี งบประมาณ สนับสนุนในการ พัฒนาบุคลากร เช่นเดียวกัน	เรียบง่าย
นายกสมาคมโรงแรม ไทยภาคใต้ ในฐานะ ตัวแทนองค์กรธุรกิจ เอกชน	1. แผนพัฒนาการ ท่องเที่ยวแห่งชาติ ที่เขียนไว้ดีมาก ถ้า ทำให้เกิดเป็น รูปธรรม 2. ยุทธศาสตร์ที่ 1 โครงสร้างพื้นฐาน และสิ่งอำนวยความสะดวก ยังไม่ตอบ โจทย์ ยังขาดอีก หลายเรื่อง ภาค	1. องค์การบริหาร ส่วนจังหวัดภูเก็ตมี ส่วนช่วยสนับสนุน การท่องเที่ยวใน ระดับหนึ่ง เช่น การ จัดระเบียบชายหาด 2. องค์การบริหาร ส่วนจังหวัดภูเก็ต ช่วยสนับสนุนด้าน การตลาดท่องเที่ยว ด้วยการจัดโรดโชว์	1. องค์การบริหาร ส่วนจังหวัดภูเก็ต จัดงบประมาณส่วน หนึ่งเพื่อใช้การ อบรม สัมมนา พัฒนายกระดับ บุคลากรด้านการ ท่องเที่ยว ของ ภาคเอกชน และ พัฒนาบุคลากรของ องค์การบริหารส่วน	1. ด้านเศรษฐกิจ การท่องเที่ยวของ ภูเก็ตจะต้องไม่มีโล ซีชั่น 2. ภูเก็ตจะต้อง เป็นครีเอทีฟซิตี (creative city) เช่น การเป็นฮับ ด้าน การศึกษา (education hub) โรงเรียนนานาชาติ

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต			
	นโยบายและแผนพัฒนา	การสนับสนุนและกำกับภาคเอกชน	การจัดงบประมาณและบุคลากร	เป้าหมายของการพัฒนา
	ธุรกิจต้องดูแลกันเอง เช่น ไฟฟ้า ประปา รถบริการ นักท่องเที่ยว		จังหวัด	ด้านการท่องเที่ยว สืบในเรื่องการรักษาพยาบาล (medical hub)
ประธานสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตและอุปนายกสมาคมธุรกิจท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต ในตัวแทนของผู้ประกอบการ	1. แผนพัฒนาการท่องเที่ยวนั้น จะทำได้หรือไม่ ต้องขึ้นอยู่กับชุมชน 2. การเขียนโครงสร้างหลักการยุทธศาสตร์จะต้องมองแบบมีส่วนร่วม ใครเป็นผู้มีส่วนได้เสีย ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และชุมชนต้องมีการตกลงกันได้	1. องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต ให้การสนับสนุนสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวภูเก็ต	1. มีงบประมาณสนับสนุน เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว	1. การยกระดับความรู้ด้านอาชีพให้กับประชาชน สอนให้คนรู้จักการทำมาหากิน

จากตารางที่ 4.1 การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต ด้านนโยบายและแผนพัฒนา จะต้องมีการวางแผนงาน/โครงการ ที่ได้มาจากการยอมรับของประชาชน สามารถปฏิบัติได้อย่างเป็นรูปธรรม การเขียนแผนงาน/โครงการจะต้องให้ทุกฝ่ายมีส่วนร่วม ได้แก่ ภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน มีการประสานงานระหว่างหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน ในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวจังหวัด

ด้านการสนับสนุนและกำกับติดตาม องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตให้การสนับสนุนพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต ด้วยการจัดงบประมาณสนับสนุนเพื่อการพัฒนา เช่น การพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยว พัฒนาแหล่งท่องเที่ยว และพัฒนาระบบสาธารณูปโภค

ด้านงบประมาณและบุคลากร องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตจัดงบประมาณสนับสนุนภาคการท่องเที่ยว โดยนำเงินภาษีการเข้าพักจากโรงแรมมาสนับสนุนภาคธุรกิจการท่องเที่ยว

ด้านเป้าหมายของการพัฒนา ได้แก่ จำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น จังหวัดมีรายได้จากการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น ภูเก็ตไม่มีโลซีชั่น และภูเก็ตจะต้องเป็นกรีเอทีฟซิตี (เมืองสร้างสรรค์)

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นบุคลากรในองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต จำนวน 120 คน ผลปรากฏดังนี้

ตารางที่ 4.2 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	54	45.00
หญิง	66	55.00
รวม	120	100.00
อายุ		
ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 30 ปี	27	22.50
31 - 40 ปี	32	26.67
41 - 50 ปี	30	25.00
50 ปีขึ้นไป	31	25.83
รวม	120	100.00
ระดับการศึกษา		
ต่ำกว่าปริญญาตรี	45	37.50
ปริญญาตรี	65	54.17
สูงกว่าปริญญาตรี	10	8.33
รวม	120	100.00
รายได้ต่อเดือน		
ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 20,000 บาท	38	31.67
20,001 - 30,000 บาท	58	48.33
30,001 - 40,000 บาท	15	12.50
40,001 บาทขึ้นไป	9	7.50
รวม	120	100.00

จากตารางที่ 4.2 พบว่า กลุ่มตัวอย่างจำนวน 120 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงจำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 55.00 ที่เหลือเป็นเพศชาย โดยมีอายุ 31 - 40 ปีจำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ

26.67 ระดับการศึกษาปริญญาตรี จำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 54.17 รายได้ต่อเดือน 20,001 - 30,000 บาท จำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 48.33

ตารางที่ 4.3 บทบาทขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตที่มีต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว เพื่อเตรียมความพร้อมในการแข่งขันในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ในภาพรวมและรายด้าน

รายการ	\bar{X}	SD.	ระดับ
1. ด้านนโยบายและแผนพัฒนาฯ ของ องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต	3.80	.50	มาก
2. ด้านการบริหารในการสนับสนุนและการกำกับภาคเอกชนในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว	3.67	.39	มาก
3. ด้านการจัดงบประมาณและบุคลากร เพื่อการจัดการอุตสาหกรรมท่องเที่ยว	3.61	.72	มาก
4. ด้านเป้าหมายของการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ให้สามารถแข่งขันกับประเทศในกลุ่มประเทศอาเซียน	3.63	.37	มาก
รวม	3.68	.46	มาก

จากตารางที่ 4.3 พบว่า บทบาทขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตที่มีต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว เพื่อเตรียมความพร้อมในการแข่งขันในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ในภาพรวม บุคลากรมีความคิดเห็นว่าการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.68$) อันดับแรก คือ ด้านนโยบายและแผนพัฒนาฯ ของ องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต ($\bar{X} = 3.80$) รองลงมา คือ ด้านการบริหารในการสนับสนุนและการกำกับภาคเอกชนในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ($\bar{X} = 3.67$) ด้านเป้าหมายของการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ให้สามารถแข่งขันกับประเทศในกลุ่มประเทศอาเซียน ($\bar{X} = 3.63$) และด้านการจัดงบประมาณและบุคลากร เพื่อการจัดการอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ($\bar{X} = 3.61$)

ตารางที่ 4.4 บทบาทขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตที่มีต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว เพื่อเตรียมความพร้อมในการแข่งขันในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ในด้านนโยบาย และแผนพัฒนาฯ ของ องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต

ด้านนโยบายและแผนพัฒนาฯ ของ องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต	\bar{X}	SD.	ระดับ
1. สนับสนุนและผลักดันนโยบายการท่องเที่ยวของ รัฐบาล	3.99	.71	มาก
2. มีนโยบายเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มด้านการท่องเที่ยว	3.64	1.10	มาก
3. นำจุดเด่นของจังหวัดภูเก็ตมาส่งเสริมการท่องเที่ยว เช่น อาหาร ศิลปวัฒนธรรม	3.89	.91	มาก
4. พัฒนาฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและ วัฒนธรรม	3.37	.69	ปานกลาง
5. ปรับโครงสร้างพื้นฐานให้มีคุณภาพสู่มาตรฐานสากล	3.47	.97	มาก
6. รักษาสิ่งแวดล้อมทางกายภาพและทางทัศนียภาพ	3.52	.50	มาก
7. สนับสนุนการอนุรักษ์อาคารเก่าที่มีคุณค่าทาง ประวัติศาสตร์เพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว	3.98	.71	มาก
8. สนับสนุนให้มีกิจกรรมตามประเพณีเพื่อกระตุ้นให้ เกิดการท่องเที่ยว	4.38	.69	มากที่สุด
9. จัดตั้งศูนย์ข้อมูลทางการท่องเที่ยวเพื่อให้บริการแก่ นักท่องเที่ยว	3.81	.93	มาก
10. สนับสนุนการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพและความ ปลอดภัยของนักท่องเที่ยวรวมทั้งระบบเตือนภัย	4.00	.71	มาก
รวม	3.80	.50	มาก

จากตารางที่ 4.4 พบว่า ด้านนโยบายและแผนพัฒนาฯ ของ องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต ภาพรวม อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.80$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ สนับสนุนให้มีกิจกรรมตามประเพณีเพื่อกระตุ้นให้เกิดการท่องเที่ยว ($\bar{X} = 4.38$) รองลงมา คือ สนับสนุนการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพและความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว รวมทั้งระบบเตือนภัย ($\bar{X} = 4.00$) และข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ พัฒนาฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและวัฒนธรรม ($\bar{X} = 3.37$) อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งอาจมีเหตุผลมาจากตามอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็คนั้นมีขอบเขตไม่ชัดเจน และการแบ่งพื้นที่ในการปกครองท้องถิ่นของจังหวัดภูเก็คนั้น

แบ่งออกเป็นเทศบาล และองค์การบริหารส่วนตำบล เป็นต้น

ตารางที่ 4.5 บทบาทขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตที่มีต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว เพื่อเตรียมความพร้อมในการแข่งขันในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ในด้านการบริหาร ในการสนับสนุนและการกำกับภาคเอกชนในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

ด้านการบริหารในการสนับสนุนและการกำกับ ภาคเอกชนในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว	\bar{X}	SD.	ระดับ
1. องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตมีการวางแผนในการพัฒนาท่องเที่ยวร่วมกับภาครัฐกิจเอกชนและประชาชน	4.01	.71	มาก
2. องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตมีแผนงานจัดระบบการจัดการท่องเที่ยว	3.91	.88	มาก
3. องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตมีการวางแผนรับมือกับภัยธรรมชาติและภัยด้านอื่นๆ	4.13	.78	มาก
4. องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตจัดหน่วยงานรับผิดชอบงานด้านการท่องเที่ยวโดยตรง	3.77	.80	มาก
5. องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตมีบุคลากรด้านการท่องเที่ยวที่มีความรู้ด้านภาษาต่างประเทศ	3.29	.65	ปานกลาง
6. องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตพัฒนาสถานที่ช้อปปิ้งให้เป็นสวรรค์ของการช้อปปิ้งนานาชาติ	3.23	1.05	ปานกลาง
7. องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตมีการกำกับติดตามตรวจสอบมาตรฐานสินค้าและบริการของสถานบริการต่างๆ ทั้งด้านคุณภาพสินค้าและการกำหนดราคา	3.14	.67	ปานกลาง
8. องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตมีการกำกับดูแลสถานที่ท่องเที่ยว ทั้งด้านความสะอาด สิ่งอำนวยความสะดวกและความปลอดภัย	4.00	.71	มาก
9. องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตมีการกำกับดูแลเส้นทางจราจรทุกระบบให้มีความสะดวก ปลอดภัย และเพียงพอ	3.12	.78	ปานกลาง
10. องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตมีการกำกับดูแลความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยวที่เชื่อถือได้	4.11	.60	มาก
รวม	3.67	.39	มาก

จากตารางที่ 4.5 ด้านการบริหารในการสนับสนุนและการกำกับภาคเอกชนในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.67$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ องค์กรบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตมีการวางแผนรับมือกับภัยธรรมชาติและภัยด้านอื่นๆ ($\bar{X} = 4.13$) รองลงมา คือ องค์กรบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตมีการกำกับดูแลความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยวที่เชื่อถือได้ ($\bar{X} = 4.11$) และในประเด็นที่กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นระดับปานกลาง ได้แก่ องค์กรบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตมีบุคลากรด้านการท่องเที่ยวที่มีความรู้ด้านภาษาต่างประเทศ องค์กรบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตพัฒนาสถานที่ช้อปปิ้งให้เป็นสวรรค์ของการช้อปปิ้งนานาชาติ องค์กรบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตมีการกำกับติดตามตรวจสอบมาตรฐานสินค้าและบริการของสถานบริการต่างๆ ทั้งด้านคุณภาพสินค้าและการกำหนดราคา และองค์กรบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตมีการกำกับดูแลเส้นทางจรรยาบรรณให้มีความสะดวก ปลอดภัย และเพียงพอ ($\bar{X} = 3.12, 3.29, 3.23, 3.14$ และ 3.12 ตามลำดับ)

ตารางที่ 4.6 บทบาทขององค์กรบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตที่มีต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว เพื่อเตรียมความพร้อมในการแข่งขันในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ในด้านการจัดงบประมาณและบุคลากรเพื่อการจัดการอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

ด้านการจัดงบประมาณและบุคลากรเพื่อการจัดการอุตสาหกรรมท่องเที่ยว	\bar{X}	SD.	ระดับ
1. องค์กรบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตได้รับการจัดสรรงบประมาณจากรัฐบาลเพื่อการพัฒนาศักยภาพของท้องถิ่น	4.13	.78	มาก
2. องค์กรบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตสนับสนุนงบประมาณสำหรับการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมการท่องเที่ยวในท้องถิ่น	3.65	.66	มาก
3. องค์กรบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตจัดงบประมาณสนับสนุนให้ผลิตบุคลากรเพื่อรองรับการท่องเที่ยว	3.28	.94	ปานกลาง
4. องค์กรบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตสนับสนุนให้สถานประกอบการพัฒนาคุณภาพการบริการ	3.53	.68	มาก
5. องค์กรบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตร่วมมือกับสถานศึกษาพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยว	3.64	.76	มาก
6. องค์กรบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตร่วมมือกับหน่วยงานในท้องถิ่นพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยว	3.62	1.17	มาก

ตารางที่ 4.6 (ต่อ)

ด้านการจัดงบประมาณและบุคลากรเพื่อจัดการ อุตสาหกรรมท่องเที่ยว	\bar{X}	SD.	ระดับ
7. องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตร่วมมือกับ ผู้ประกอบการพัฒนามาตรฐานการบริการ	3.51	.99	มาก
8. องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตร่วมมือกับ ผู้ประกอบการพัฒนาบุคลากรที่ให้บริการในด้าน คุณธรรมจริยธรรม	3.88	.78	มาก
9. องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตร่วมมือกับ ผู้ประกอบการพัฒนาบุคลากรที่ให้บริการในด้านทักษะ การใช้ภาษาต่างประเทศ	3.14	.78	ปานกลาง
10. องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตสนับสนุนการ สร้างเครือข่ายการท่องเที่ยวในชุมชน	3.78	1.12	มาก
รวม	3.61	.72	มาก

จากตารางที่ 4.6 พบว่า ด้านการจัดงบประมาณและบุคลากรเพื่อจัดการอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.61$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตได้รับการจัดสรรงบประมาณจากรัฐบาลเพื่อการพัฒนาศักยภาพของท้องถิ่น ($\bar{X} = 4.13$) รองลงมา คือ องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตร่วมมือกับผู้ประกอบการพัฒนาบุคลากรที่ให้บริการในด้านคุณธรรมจริยธรรม ($\bar{X} = 3.88$) และในประเด็นที่กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นระดับปานกลาง ได้แก่ องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตจัดงบประมาณสนับสนุนให้ผลิตบุคลากรเพื่อรองรับการท่องเที่ยว และองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตร่วมมือกับผู้ประกอบการพัฒนาบุคลากรที่ให้บริการในด้านทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ ($\bar{X} = 3.28$ และ 3.14 ตามลำดับ)

ตารางที่ 4.7 บทบาทขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตที่มีต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว เพื่อเตรียมความพร้อมในการแข่งขันในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ในด้านเป้าหมายของการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวให้สามารถแข่งขันกับประเทศในกลุ่มประเทศอาเซียน

ด้านเป้าหมายของการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวให้สามารถแข่งขันกับประเทศในกลุ่มประเทศอาเซียน	\bar{X}	SD.	ระดับ
1. องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต มีเป้าหมายพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัด เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนในท้องถิ่น	3.75	.66	มาก
2. องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต มีเป้าหมายการจัดงบประมาณเพื่อส่งเสริมการจัดกิจกรรมพัฒนาการท่องเที่ยวในท้องถิ่น	3.84	.60	มาก
3. องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต มีเป้าหมายในการขับเคลื่อนภูเก็ตให้เป็นศูนย์กลางการจัดนิทรรศการ การประชุมทั้งระดับประเทศและระดับนานาชาติ	3.02	.83	ปานกลาง
4. องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต มีเป้าหมายพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตให้เป็นศูนย์กลางด้านสุขภาพอนามัยที่สอดคล้องกับความต้องการของนักท่องเที่ยวทุกวัย	3.25	.69	ปานกลาง
5. องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต มีเป้าหมายพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยวให้มีความรู้ด้านทักษะภาษา	3.63	.69	มาก
6. องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต มีเป้าหมายพัฒนาธุรกิจประเภทรีสอร์ท และ โรงแรม ให้มีมาตรฐานระดับสากล	3.38	.98	ปานกลาง
7. องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต มีเป้าหมายพัฒนาท่าจอดเรือเอกชน เพื่ออำนวยความสะดวกให้นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ	3.63	.69	มาก
8. องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต มีเป้าหมายการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้ปรับตัวให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจ	4.01	.50	มาก

ตารางที่ 4.7 (ต่อ)

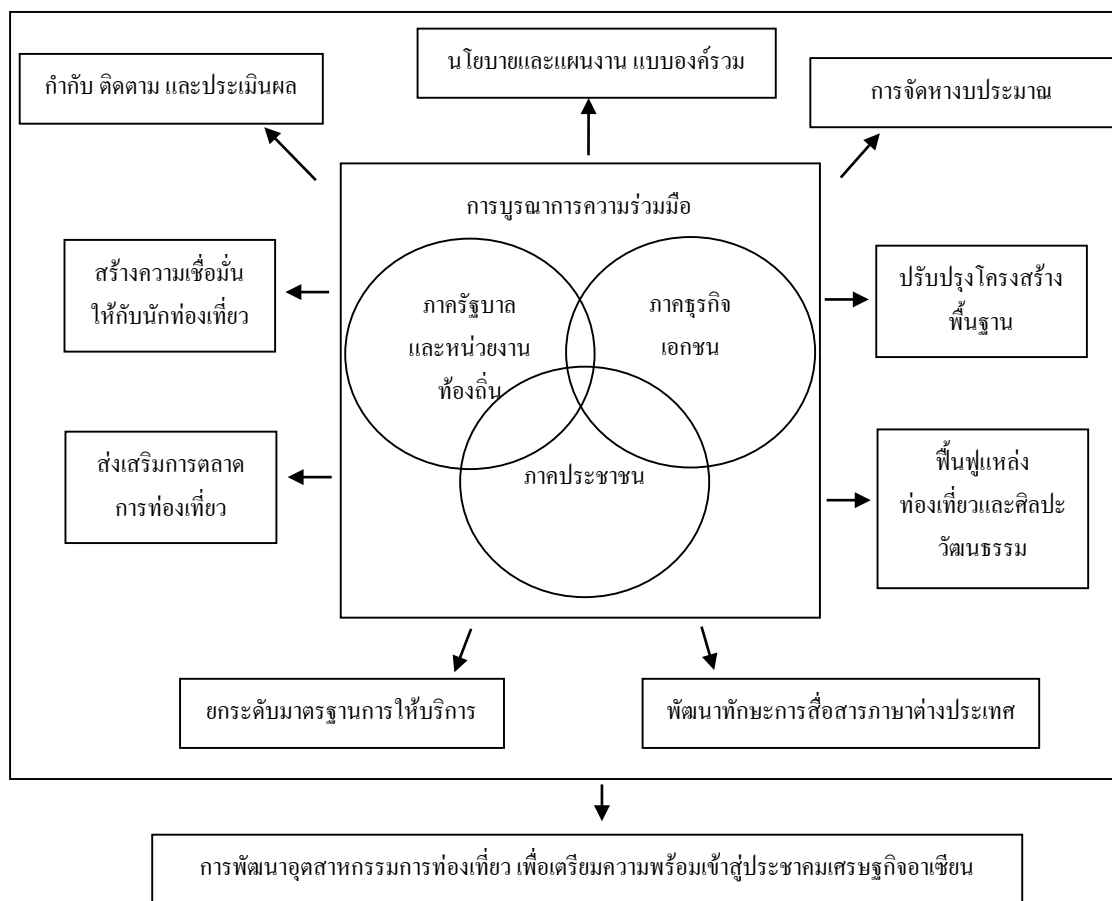
ด้านเป้าหมายของการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวให้สามารถแข่งขันกับประเทศในกลุ่มประเทศอาเซียน	\bar{X}	SD.	ระดับ
9. องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต มีเป้าหมายพัฒนาผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวเพื่อรองรับการเปิดตลาดเสรี	4.00	.87	มาก
10. องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต มีเป้าหมายการสร้างเครือข่ายการท่องเที่ยวในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต	3.88	.78	มาก
รวม	3.63	.37	มาก

จากตารางที่ 4.7 พบว่า ด้านเป้าหมายของการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวให้สามารถแข่งขันกับประเทศในกลุ่มประเทศอาเซียน ภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.63$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต มีเป้าหมายการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้ปรับตัวให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจ ($\bar{X} = 4.01$) รองลงมา คือ องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต มีเป้าหมายพัฒนาผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวเพื่อรองรับการเปิดตลาดเสรี ($\bar{X} = 4.00$) และในประเด็นที่กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นระดับปานกลาง ได้แก่ องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต มีเป้าหมายพัฒนาธุรกิจประเภทรีสอร์ท และ โรงแรม ให้มีมาตรฐานระดับสากล องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต มีเป้าหมายพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตให้เป็นศูนย์กลางด้านสุขภาพอนามัยที่สอดคล้องกับความต้องการของนักท่องเที่ยวทุกวัย และองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต มีเป้าหมายในการขับเคลื่อนภูเก็ตให้เป็นศูนย์กลางการจัดนิทรรศการ การประชุมทั้งระดับประเทศและระดับนานาชาติ ($\bar{X} = 3.38, 3.25$ และ 3.02 ตามลำดับ)

ผลการวิจัยดังกล่าว การพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเพื่อเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จากการวิเคราะห์กรณีขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต ควรจะต้องมีการบูรณาการระหว่างภาครัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ภาคธุรกิจเอกชน และภาคประชาชน ทุกฝ่ายต้องร่วมมือกันเพื่อให้เกิดการขับเคลื่อนแบบพึ่งพา สมดุล และยุติธรรม บนพื้นฐานสังคมเศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อมอยู่ร่วมกันได้ โดยมีการวางแผนงานเป็นระยะสั้น (3 ปี) ระยะกลาง (5 ปี) และระยะยาว (10 - 15 ปี) ทำให้เกิดการท่องเที่ยวที่มีวิสัยทัศน์การพัฒนาการท่องเที่ยวชุมชนอย่างยั่งยืน ดังนั้นการเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ประเทศไทยจะต้องยกระดับแรงงาน พัฒนาทักษะการสื่อสารด้านภาษาต่างประเทศให้กับประชาชน โดยเริ่มตั้งแต่เด็กและเยาวชน ไปจนกระทั่งคนที่ทำงานแล้วในทุกสาขาอาชีพ

ซึ่งรูปแบบการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเพื่อเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคม

เศรษฐกิจอาเซียน ที่ได้จากการวิเคราะห์และสังเคราะห์ ประเด็นข้อค้นพบที่ได้จากการวิจัยเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ โดยนำประเด็นข้อเสนอแนะของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้อำนวยการกองแผน และงบประมาณองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต ผู้อำนวยการสำนักงานท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดภูเก็ต ประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต นายกสมาคมโรงแรมไทยภาคใต้ และประธานสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตและอุปนายกสมาคมธุรกิจท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต ตลอดจนความสอดคล้องของการสำรวจความคิดเห็นของบุคลากรในองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต อาทิ การส่งเสริมกิจกรรมการท่องเที่ยวโดยใช้กิจกรรมตามประเพณี การคุ้มครองสิทธิเสรีภาพและความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว มีการวางแผนรับมือกับภัยธรรมชาติ เช่น การสร้างหอเตือนภัย การวางแผนร่วมกันกับภาคธุรกิจเอกชน การจัดสรรงบประมาณเพื่อพัฒนาศักยภาพของท้องถิ่น และการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลง จากข้อมูลดังกล่าวผู้วิจัยได้นำมาสรุปเป็นรูปแบบการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต ดังนี้

ภาพประกอบที่ 4.1 การพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเพื่อเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ที่มา: ภูมิพัฒน์ อัสวภูภินทร์ การสังเคราะห์ผลการวิจัยทั้งเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ

ดังนั้น การพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเพื่อเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จะต้องเกิดจากการร่วมมือกันระหว่างภาครัฐบาลและหน่วยงานส่วนท้องถิ่น ภาคธุรกิจเอกชนและภาคประชาชน เริ่มจากการกำหนดนโยบายและแผนงาน งบประมาณ พัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน พื้นฟูแหล่งท่องเที่ยว ยกระดับมาตรฐานการให้บริการ พัฒนาทักษะภาษาต่างประเทศ ให้กับบุคลากร และมีการกำกับติดตามร่วมและประเมินผล เพื่อสร้างความเชื่อมั่นด้านการท่องเที่ยว